



15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 617—618

Ἔτος ΚΖ.

15 Μαΐου 1971 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἔγγραφα τὰ Μυστήρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Ἀνεγράφη εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον (Βῆμα 7/4/1971, Ἀκρόπολις 9/4/1971, ἐρωτηματικῶς εἶναι ἢ ὄχι ἔγγραφα τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια τελοῦν ἱερεῖς Παλαιοημερολογίται.

Ἀφορμὴν τούτου ἀπετέλεσεν, ὡς ἀναγράφεται, σχετικὸν ἐρώτημα τοῦ Υπουργείου Ἐξωτερικῶν πρὸς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, εἰς δὲ ἐπισυνάπτεται ἢ ὑπ' ἀριθ. 8/1966 γνωμοδότησις τοῦ παρὰ τῷ Υπουργείῳ τούτῳ νομικοῦ Συμβούλου καὶ πρώην Υπουργοῦ κ. Ἀλεξ. Λέκκα, ὑποστηρίζοντος τὸ ἔγκυρον τῶν μυστηρίων. Ἡ μόνιμος Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῶν Νομοκανονικῶν, Δογματικῶν καὶ Ἠθικῶν ζητημάτων, ἀπέστειλε πρὸς ἐπηρεασμὸν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους μακροσκελὴ γνωμοδότησιν ὑποστηρίζουσα ἀντιθέτους ἀπόψεις.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νέον, ἀνέκυψεν ἀφ' ἧς ἐν ἔτει 1924 ἡ Ἱεραρχία τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἐκ-

κλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ἢ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὡς ἀπεκλήθη, ἦτο ἐντελῶς παράνομος καὶ ἀντικανονική, διότι τὸ Ν. Δ/μα τῆς 18/25 Ἰανουαρίου 1923, ὅπερ καὶ σήμερον ἰσχύει, ὁρίζει ὅτι διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Ὁρθόδοξας ἐορτάς, κλπ. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔσχεν σημαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς μεγίστην μερίδα τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων, ἦτις πλαισιωθεῖσα ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ μερίδος κλήρου ἱδρυσαν ἰδίαν Ὁρθόδοξὴν κοινωνίαν τὴν «Πανελληνίαν Ὁρθόδοξὴν καὶ Ἐθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν» μετονομασθεῖσαν εἰς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Γησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Κατὰ Μάιον τοῦ ἔτους 1935 οἱ ἡγούμενοι τῆς Ἐκκλησίας ταύτης Ἀρχιερεῖς, δι' ἐγγράφου τῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐκδοθέντος ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀκολουθούντων αὐτοὺς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν

Ἱερὰν Σύνοδον, ὅτι ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας διὰ λόγους Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ὅτι ἰδρύουν ἰδίαν Ὁρθοσκευτικὴν Κοινωνίαν Σωματικῆς μορφῆς. Τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἀνεγνωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4290/1935 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία προήλθε εἰς ἀπηνή διωγμὸν τῶν Ἀρχιερέων καὶ καὶ ἱερέων τῶν Παλααιοημερολογητῶν, εἰς οὓς ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως. Παρὰ ταῦτα οὗτοι μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος πολυπληθοῦς ποιμνίου ἐξακολουθοῦν ἐπὶ 50 περίπου ἔτη ἀσχοῦντες τὰ τῆς λατρείας τῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἐορτολόγιον, ἐκκλησιαζόμενοι εἰς ἰδίαν αὐτῶν ἐκκλησίαν. Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλααιοημερολογητῶν ὀργανώθη ἱεραρχικῶς δι' ἰδίας Συνόδου Ἀρχιερέων καὶ λοιποῦ κλήρου.

Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ Νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων μεγίστη ἐγεννήθη ἔρις, ἐὰν ἡ Ὁρθοσκευτικὴ Κοινωνία τῶν Παλααιοημερολογητῶν προστατεύεται ὑπὸ τῶν περὶ ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῶν περὶ ἰσότητος διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ ἐὰν τὰ τελούμενα ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας μυστήρια εἶναι ἔγκυρα.

Οὕτω τὸ Παλααιοημερολογητικὸν ζήτημα ἐμφανίζεται καὶ ἐρευνᾶται ὑπὸ δύο μορφάς: Πρῶτον τῆς νομίμου ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ὁρθοσκευτικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Κοινωνίας καὶ δεύτερον τῆς ἐγκυρότητος τῶν μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπὸ τοῦ κλήρου ταύτης, ἡτις ἐγκυρότης ἐν τελευταία ἀναλύσει ἡρτῆται ἐκ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Κλήρου τούτων.

Ἀνάλυσις ἐκάστου τῶν ζητημάτων τούτων.

Α'. Νόμιμος ἡ ἵδρυσις τῆς Ὁρθοσκευτικῆς Κοινωνίας τῶν Παλααιοημερολογητῶν.

Ἡ ἐλευθερία τῆς πίστεως καὶ τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως, ἡ φιλοσοφικῆς γνώμης, θεωρεῖται ἀπαραβίαστος ὑφ' ὅλων τῶν Συνταγμάτων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου (ἀρ. 4 Συντ. Αὐτ. Γερμανίας, ἀριθ. 19 Ἰταλικῆς Δημοκρατίας κ.λ.π.). Τὰ Ἑλληνικὰ Συντάγματα, Ἐπιδαύρου 1822, Τροιζήνος 1826, τῶν ἐτῶν 1832, 1844, 1864, 1911, 1927, 1952 καὶ τὸ νέον ἰσχύον τοῦ 1968 ἐθέσπισαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας ὡς τὸ πρῶτον τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων. Γράφουν οἱ **ESMEIN — NOZARD** ἐν **RDOIT CONST 1928** τεύχος 11 σελ. 658 «Ἡ ἐλευθερία τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας εἶναι τὸ ἱστορικῶς πρῶτον δικαίωμα, τὸ ὁποῖον διεξεδίχων ὁ ἄνθρωπος» καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιοῦν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν διὰ τῶν θυσιῶν των.

Ἡ Ὁρθοσκευτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶναι μόνον ἐλευθερία γνώμης ἀλλὰ ἔτι πλέον.

Ὁ πιστεύων εἰς μίαν Ὁρθοσκεῖαν ἔχει τὴν θεβαιότητα ὅτι κατέχει τὴν ἀλήθειαν ἐν σχέσει μὲ τὰς δοξασίας ταύτας. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἀνέχεται τὰς γνώμης ἄλλων. Ἡ Ὁρθοσκεῖα δημιουργεῖ Ἀποστόλους καὶ μάρτυρας, ἀλλὰ δημιουργεῖ ἐπίσης καὶ ἱεροσεταστάς, ὡς χαρακτηριστικῶς παρατηρεῖ ὁ **DUCUIT**. Οὕτω ἐδραιώθη ἐν τῇ πεποιθήσει τῶν Παλααιοημερολογητῶν ἡ πίστις περὶ τῆς ἀληθείας τῆς λατρείας κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον.

Ἡ Ὁρθοσκευτικὴ Κοινωνία τῶν Παλααιοημερολογητῶν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Κράτους **DE JURE** καὶ **DE FACTO** ἦτοι καὶ νομικῶς καὶ ὡς πραγματικότης.

Οὕτω ἡ Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Δ'. Ψηφίσματος ἐφῆφισε καὶ περιέλαβεν εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ὑπὸ ταύτης συνταγέντος σχεδίου Συντάγματος, ἐρμηνεύτικῃ δὴλῶσιν καθ' ἣν «Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου ἐλευθερία τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὀρθοσκεύεσθαι κατὰ τὰ παλαιὰ ἡμερολόγια». Δὲν περιελήφθη τελικῶς ἡ τοιαύτη δὴλῶσις εἰς τὸ ψηφισθὲν Σύνταγμα, διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΗ' Ψηφίσματος, ἐγένετο δεκτὸν ὅτι ὡς διευτυπώθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ Σχεδίου Συντάγματος (Σύνταγμα 1952), παρέχουν πλήρη προστασίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλααιοημερολογητῶν (Ἑστενογρ. Πρακτικὰ σελ. 42 ἕως 49). Τὸ ἰσχύον Σύνταγμα τοῦ 1968 περιέλαβε πλέον φιλελευθέρους διατάξεις περὶ προστασίας τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας, ἦτοι τῆς ἀσκήσεως τῶν Ὁρθοσκευτικῶν καθηκόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ συνέρχεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι. Ἐτι δὲ διὰ τοῦ ἁρθρου 26 παρ. 1 καθιέρωσε τὴν προστασίαν τοῦ γάμου. Αἱ μείζονος ἰσχύος αὗται Συνταγματικαὶ διατάξεις καθιστοῦν ἀνεπίτρεπτον τὸν ἐξαναγκασμὸν πρὸς ὑπαγωγὴν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν (Ὁρᾶτε μελέτην Ν. Λεμπέση, Πρωτοδικίου Πειραιῶς, Νομ. Βῆμα 18ον σελ. 1382). Σχετικαὶ εἶναι καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 35/58 γνωμοδοτήσεις τοῦ Εἰσαγγ. Ἀρ. Πάγου καὶ ὁμοία τοῦ ἔτους 1954 Καθηγητοῦ Θ. Τσάτσου Νομ. Βῆμα 1954 σελ. 405).

Οἱ διακεκριμένοι νομικοὶ, Γιδόπουλος, Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ἀνδρόυτσος, Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Βαμδέτσος κορυφαῖος νομομαθὴς διὰ γνωμοδοτήσεώς του (Δικαστικὴ σελ. 5, 1933 σελ. 32) ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ ἵδρυσις τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἶναι νόμιμος ἀπολαύουσα τῆς συνταγματικῆς προστασίας.

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς Πρωθυπουργὸς ἐν ἔτει 1932 εἶπεν: «Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπεμβαίνει, ὅπως ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, τὴν ἐκτέλεσιν, σύμφωνα μὲ αὐτό, τῶν Ὁρθοσκευτικῶν των καθηκόντων. Ἡ φυσικὴ διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν οὗτοι μίαν ἰδικήν των, ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλααιοημερολογητῶν (κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι). «Νὰ εἰσθε βέβαιοι, τοὺς εἶπον, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεξίθρησκείας καὶ τῆς πλήρους ἐλευ-

θερίας της συνειδήσεως θά σᾶς βοηθήσῃ με κάθε τρόπον». Οὕτω κατὰ τὰς συστάσεις τοῦ μείζονος τούτου πολιτικοῦ ἴδρυσαν οἱ Παλαιοσημερολογίται τὴν Ἐκκλησίαν των. Ὁ καθηγητὴς Νομικῆς κ. Ἰω. Σόντης εὐθέως ὑποστηρίζει ὅτι οὔτε ἡ Πολιτεία, οὔτε ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δύνανται νὰ ἀπαγορεύσουν εἰς τοὺς Παλαιοσημερολογίτας τὴν τέλεσιν τῶν ἑορτῶν κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, οὐδὲ νὰ ἀξιώσουν τὴν διάλυσιν τῶν θρησκευτικῶν ἐνώσεων αὐτῶν. (Ὁρᾶτε γνωμοδότησίν του εἰς Νομ. Βῆμα 13 ἔτος 1965 σελ. 993). Πλείστοι ὅσαι ἀποφάσεις τῶν κατωτέρων ἰδία Δικαστηρίων ἀπεδέχθησαν τὴν νομιμότητα τῆς Παλαιοσημερολογητικῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας καὶ τὴν νόμιμον ὀργάνωσιν ταύτης δι' ἀρχιερέων καὶ ἱερέων. (Πρὸ πάσης ἀποφάσεως ὁρᾶτε τὸ ὑπ' ἀριθ. 115/1967 Βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Ἡρακλείου). Τέλος ἡ Διοίκησις διὰ πλείστων ἐγγράφων ἀνεγνώρισε τὴν Θρησκευτικὴν ταύτην κοινωνίαν καὶ ἀπεδέχθη τὴν ἐλευθέραν τέλεσιν τῆς λατρείας τῶν ὁπαδῶν της εἰς τοὺς ἰδίους ταύτης ναοὺς καὶ δ' ἰδίων της Θρησκευτικῶν λειτουργῶν. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 132010/17.12.1966 Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετών καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους, δι' ἧς παραγγέλλονται ὅπως μεριμνήσουν διὰ τὴν ἀποσφράγισιν τῶν ἐσφραγισμένων Ναῶν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν καὶ προστατεύουν τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Κοινοτήτος των διὰ τὴν ἐλευθέραν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων.

Β'. Ἐγκυρότης Γάμων Παλαιομερολογιτῶν

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1367 τοῦ Ἀστ. Κώδικος διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος ὁ γάμος Ἕλληνας ὑπηκόου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ πρέπει νὰ ἱερολογηθῇ ὑπὸ ἱερέως τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτοι ἱερέως ἀνήκοντος εἰς οἰονδήποτε κλῆμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἴτε εἰς Πατριαρχεῖον, εἴτε εἰς Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, εἴτε εἰς Αὐτόνομον τοιαύτην, εἴτε εἰς αὐτόνομον Μονήν, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἱερωσύνην κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον Δόγμα (Ρώσος, Ρουμᾶνος, Σέρβος, Βούλγαρος, Ἀγίου Ὅρους, Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, Αὐτοκέφαλου Ἐκκλησίας Κύπρου κλπ.), ἀσχέτως ἐὰν εἶναι Παλαιοσημερολογίτης ἢ νεοσημερολογίτης.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐν προκειμένῳ ὅτι τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα Ρωσίας, Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας, Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ αἱ Μοναὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τοῦ Ὁρους τοῦ Σινᾶ, ἦτοι τὰ 4/5 τῶν Ὁρθόδοξων ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, εἶναι Παλαιοσημερολογίται. Ἐκεῖ γίνεται παγίως δεκτὸν εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Νομιολογίαν, ὅτι οἱ γάμοι Ἑλλήνων ὑπάρχοντων ἱεουργοῦμενοι ὑπὸ ἱερέων τῶν ἀνωτέρω Ἐκκλησιῶν τῶν ἀκολουθοῦσων τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, εἴτε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος εἴτε ἐκτὸς ταύτης εἶναι ἔγκυροι καὶ ἰσχυροί, ἀσχέτως τῆς υπάρξεως ἢ ὅχι ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ἢ ἑλλειψίς τῆς ὑποίας δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τοῦ γάμου (ἀρθρ. 1368 Α.Κ.). Συνεπῶς εἶναι καθ' ὅλα ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ οἱ γάμοι τῶν Ἑλλήνων

Παλαιοσημερολογιτῶν ἱεουργοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἱερέων αὐτῶν.

Γ'. Ἱερωσύνη

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ μυστηρίων. Οἱ κανόνες τῆς κτήσεως καὶ στερήσεως τῆς Ἱερωσύνης ἀνάγονται εἰς τὰ Δόγματα, τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνες καὶ ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὰς διατάξεις δὲ τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ Συντ/τος ἔχουν ἐπηξηγήμενην νομοθετικὴν ἰσχὺν καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατάργησις καὶ τροποποιήσις αὐτῶν διὰ νόμου.

Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐθέσπισε Διοικητικούς νόμους περὶ τοῦ τρόπου ἐκλογῆς τῶν κατὰλληλοτέρων προσώπων πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἱερωσύνης, οἱ ὅποιοι οὐδεμίαν ἔχουν ἰσχὺν διὰ τὴν Θρησκευτικὴν Κοινωνίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν.

Κατὰ τοὺς δογματικούς Κανόνες, ἱερὰς παραδόσεις κλπ. ἡ ἱερωσύνη ἀποκτᾶται διὰ χειροτονίας, ἥτοι διὰ μυστηριακῆς καὶ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' ἧς λαμβάνει ὁ ἱερωμένος τὴν Θεῖαν χάριν, συνδέουσάν τὸν ἀνθρώπον ἐφ' ὅρου ζωῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας (Νικοδήμου Μίλλας Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον σελ. 393).

Κατὰ τοὺς Κανόνες τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἀνεξάλειπτος, ἀνεξίτηλος καὶ ἀναφαίρετος, ἀσχέτως τοῦ ἂν ἡ χειροτονία ἐγένετο κανονικῶς ἢ ἀντικανονικῶς. Τοῦτο δέχεται ἀναντιρρήτως καὶ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καθαιρεθεὶς, ὑπὸ τῆς ἐν Τύρῳ Συνόδου ἐξηκολούθει καὶ μετὰ ταῦτα ἱεουργῶν, μὴ λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν καθάρισιν.

Ἡ καθάρισις δὲν μεταφέρει τὸν ἱερωμένον εἰς τὴν τάξιν τοῦ λαϊκοῦ, ἀλλὰ ἀποστερεῖ τοῦτον τῆς ἐξουσίας τῶν ἱεροπραξιῶν. Πᾶσα ἱεροπραξία γενομένη ὑπὸ τοῦ καθαιρεθέντος δὲν εἶναι ἄκυρος ἀλλὰ ἀντικανονική, καὶ συνεπάγεται πειθαρχικὰς καὶ ποινικὰς μόνον κυρώσεις.

Οἱ Παλαιοσημερολογίται Ἀρχιερεῖς μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1935 καθάρισιν των προηλθόν εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων καὶ ἱερέων. Αἱ ἱεροπραξίαι αὗται ἦσαν καθ' ὅλα ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ διότι οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι ἦσαν μέλη τῆς ἰδίας αὐτῶν θρησκευτικῆς Κοινωνίας καὶ ἡ καθάρισίς των οὐδεμίαν συνέπειαν εἶχεν. Εἰς πᾶσαν ὁμῶς περίπτωσιν ἡ ἱεροπραξία τῶν Ἀρχιερέων τούτων καὶ ὑπὸ τὴν ἀποψιν ὅτι ἦσαν ἀντικανονικαὶ εἶναι ἔγκυροι καὶ ἰσχυροί.

Ἡδὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν ἔχει ὀργανωθῇ ἱεραρχικῶς διὰ κανονικῆς χειροτονίας τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἱερέων της. Οὗτοι ἐχειροτονήθησαν καθ' ὅλους τοὺς δογματικούς κανόνες τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἱερᾷ Συνόδου τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Οὕτω κέχτηνται ἱερωσύνην καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Συνεπῶς πᾶσαι αἱ ὑπὸ τούτων τελοῦμεναι ἱεροπραξίαι, γάμοι, βαπτίσματα

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Πρὸς τοὺς σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Σεβασμιώτατοι,

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς, καταννοῦντες τὴν ἰσχύον καὶ τὴν ὠφέλειαν, ἣν παρέχει αὐτοῖς ἡ ἐνοποίησης, συνιστοῦν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ὀργανώσεις καὶ τοὺς συνασπισμούς καὶ τὰς ἐνώσεις. Ἡ Ἐκκλησία, ἡμεῖς, κατ' αὐτὸ τὸ σημαίνονμενον τῆς λέξεως, «ἐκκαλεῖ» καὶ ἐνοῖ τοὺς πάντας καὶ ἡ ὁποία ὡς δόγμα τῆς ἐκήρυξε καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἐνώσιν, ὅτε ἀκόμη οἱ λαοὶ οὗτοι διήγον εἰς ἀγρίαν ἢ ἡμιαγρίαν κατάστασιν, νὰ μὴ εὐρίσκῃται εἰς τελείαν καὶ ἐν πᾶσιν ἐνώσιν δὲν εἶναι οὔτε νοητὸν οὔτε θεάρεστον. Ποῦ, εἰς ὅ,τι ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν βλέπει τις ὡς πρῶτον αὐτῆς στοιχεῖον τὴν ἐνώσιν, τὸ «ἐν»; Εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὅλην τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὰ διδάγματα τῶν Πατέρων, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ τὸ ὄνομα «Ἐκκλησία», ἡμεῖς ὡς ἀποδεικτικὸν Ὁρθοδοξίας ἔχει τὸ «ἐν,τι πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη»; Πῶς ἐπιτρέπει Ὑμῖν ἡ συνείδησις καὶ ἡ ἀρχιερατικὴ ἐθθὺν νὰ ἐπιτρέπητε ἢ ἀνέχησθε νὰ μὴ ἔχη τὴν πλήρη καὶ κατὰ πάντα ἐνώσιν ἡ Ἐκκλησία, ἣν ὠρίσθητε νὰ φυλάξητε; Τόσος λόγος καὶ θόρυβος καὶ κίνησις γίνεται περὶ ἐνώσεως ἢ ἐνότητος μὲ τοὺς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ πλέον ἐτερόκλητα στοιχεῖα καὶ διακηρύσσεται εἰς ὅλους τοὺς τόνους «ἡ σημασία καὶ ἀνάγκη ἐνότητος εἰς τοὺς κρίσιμους αὐτοὺς καιροὺς», ἐνῶ ἀμελεῖται καὶ παραμερίζεται ἡ ὄντως ἀναγκαία καὶ πραγματοποιήσιμος καὶ θεάρεστος ἐνώσις ἐν τῷ αὐτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄν ὑπῆρχε μερίδιον εὐλικρινείας εἰς τὴν ὀψιμον αὐτὴν ἐνωσιολογίαν, προτοῦ ἀναζητηθῇ ἡ ἐνότης μὲ τοὺς ἔξω, δὲν ἔπρεπε νὰ συνταράξη τὰς καρδίας καὶ μὴ δοθῇ «ὕπνος τοῖς ὀφθαλμοῖς», ἕως ὅτου αὕτη ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν ἴδιον οἶκον;

Καθ' ἡμέραν δεόμεθα τοῦ Κυρίου «Καὶ ὁς ἡμῖν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζειν καὶ ἀνυμνεῖν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου...» καὶ δὲν ὑπάρχει ψυχὴ, ἥτις δὲν προσυπογράφει καὶ δὲν συγχι-

κλπ. εἶναι ἔγυροι καὶ ἰσχυραὶ καὶ δέον νὰ καταχωρίζονται εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

Σχετικῶς μὲ τὸ ὅλον θέμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔχει ἐκδοθῇ παρ' ἐμοῦ Μονογραφία «περὶ τοῦ κύρους τῶν γάμων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν» 1965.

Παναγ. Σμαῖλης

τέως Διευθυντῆς Υπουργείου Δικαιοσύνης

νεῖται εἰς τὴν προτροπὴν «ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες». Ὅμως διατὶ ἡ τοσαύτη διαφορὰ μεταξὺ τῆς θεωρητικῆς συγκαταθέσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξολογίας, τῆς ὁποίας διαφορᾶς ἡ ἄρσις μετὰ Θεὸν εἰς Ὑμᾶς ἀπέκειται; Ἀφ' οἷου ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἐδόξαζεν Αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν περὶ μόνην τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα μιᾶν διαφορὰν, εἰ καὶ ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῆς τινὰ δικαιολογίαν, παραμέρισε χάριν τῆς ὁμοφώνου καὶ ὁμοφύχου λατρείας τοῦ Θεοῦ. «Ἐδοξε κοινῇ γνώμῃ, ἔγραψεν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος τοῖς ἀπολειφθεῖσι τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου Ἐπισκόποις, καλῶς ἔχειν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιτελεῖν (τὴν τοῦ Πάσχα ἡμέραν) ... Λογισάσθω δ' ἡ τῆς ὑμετέρας ὁσιότητος ἀγκύριον, ὅπως ἐστὶν δεινὸν τε καὶ ἀπρεπὲς κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐτέρους μὲν ταῖς νηστεαῖς σχολάζειν, ἐτέρους δὲ συμπόσια συντελεῖν καὶ μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας ἄλλους μὲν ἐν ἑορταῖς καὶ ἀνέσεσιν ἐξετάζεσθαι, ἄλλους δὲ ταῖς ὠριμέναις ἐκδεδοῦσθαι νηστείας... Πρὸς τοῦτοις κἀκεῖνο πάρεστι συγορᾶν, ὡς διαφωνίαν ὑπάρχειν ἐστὶν ἀθέμιτον...» Ἐκεῖνο, ὅπερ ἐχαρακτηρίζεται «δεινὸν καὶ ἀπρεπὲς καὶ ἀθέμιτον» διὰ τὴν μίαν ἡμέραν, δὲν εἶναι τοιοῦτο, Σεβασμιώτατοι, δι' ὅλον τὸν χρόνον; Ὑποχρεοῦτε, λόγου χάριν, τὸν λαὸν νὰ φάλλῃ εἰς τὰς Ἑλλαδικὰς ἐκκλησίας «Χριστὸς γεννᾷται...» ἢ «Σήμερον ἡ Βηθλεὲμ...» κλπ., ἀλλ' ἐὰν λάβητε τὸν κόπον νὰ εὐρεθῇτε εἰς τὴν Βηθλεὲμ αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν θὰ εὐρήτε τὴν Βηθλεὲμ ἐορτάζουσαν σὺν Ὑμῖν, ἀλλὰ «ταῖς νηστεαῖς σχολάζειν». Οἱ μόνον, τοὺς ὁποίους θὰ εὐρήτε νὰ «ἐορτάζουν» συγχρόνως Ὑμῖν, εἶναι οἱ φραγκολατῖνοι (οἱ ὅποιοι λατρεύουν ὅπως τοὺς διατάσσει ὁ πάπας), οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνατολικῶν λεγομένων λαῶν. Ποῖος ὁ τρομερὸς λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τῆς ἐν πᾶσιν ὁμοφωνίας καὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἦτο προτιμητέα ἢ ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου δημιουργία καὶ συνέχισις τῆς «δεινῆς καὶ ἀπρεποῦς καὶ ἀθεμίτου» καὶ φθοροποιοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσδοποιοῦ περαιτέρω κακῶν καταστάσεων ταύτης; Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἐπιθυμοῦν καὶ εὐχονται καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἐνότητα. Καὶ Ὑμεῖς, θεθαίως, καλεῖτε ἢ πρέπει νὰ καλῇτε πάντας εἰς ἐνότητα. Ὅμως ἐπὶ τίνος βάσεως καὶ ἐν ὀνόματι τίνος; Ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς νεοημερολογικῆς καινοτομίας; Καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ θεωρηθῇ προὔπαρχον, ἀσφαλὲς καὶ αἰώνιον θεμέλιον τοῦτο; Πότε καὶ πότα καὶ ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας ὥρισε διὰ κοινῆς πάντων συμφωνίας ὅτι τὸ κοσμικὸν ἡμερολόγιον τῶν Δυτικῶν ὑποκαθίστα τὸ Ἑορ-

τολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας; Παρουσιάσατε τοιαύτην ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνὺπαρχῃ. Τὸ «ν' ἀποφασίζῃ» εἰς ἣ μερικοὶ Ἐπίσκοποι, τοῦτο Σεβασμιώτατοι, δὲν λέγεται ἀπόφασις καὶ ὅρος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κάτι ἄλλο. Ἡ Α' Οἰκουμ. Σύνοδος καὶ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος τὸν Ὅρον Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο παρούσα πᾶσα ἡ χριστιανικὴ οἰκουμένη, δὲν ἐπέβαλε δυναστικῶς, ἀλλὰ δι' ἀποφάσεων καὶ ἐπιχειρημάτων θεαρέστων ἔπεισε τὸν λαὸν ὅτι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐνότητος ἐνήργει. Ὑμεῖς ἐν ὀνόματι τίνος ἐνεργεῖτε; Ἐπιμένοντες εἰς τὸ πτώμα τῆς διαρρηχθείσης ἐνότητος καὶ ὁμοφωνίας τῆς Ὁρθοδοξίας, προσάπτετε καὶ κατηγορίαν εἰς τοὺς ἀντεχομένους αὐτῆς δι' οὐδὲν ἄλλο εἰμὶ μόνον... «ἐπὶ ἀντιποῦνται ἀρχῆς». Ἐνθυμηθῆτε, ὅμως, ὅτι καὶ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες διὰ κάτι ἀνάλογον κατηγοροῦν τοὺς χριστιανούς. Πῶς πείθετε τὴν συνείδησιν Ὑμῶν καὶ πῶς ἐλπίζετε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ εὐσταθῇ ἐνότης ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ νεοσημερολογητικοῦ νεωτερισμοῦ καὶ ποῖα τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ θεάρεστα καὶ πειστικὰ ἐπιχειρήματα; Μήπως ἀποφασίς τις (τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν) τῆς ὁλης Ἐκκλησίας ὥρισεν, ὅτι ὅ,τι παρελάβομεν ἀπὸ τῶν προγόνων ἡμῶν ἦτο «ἀπρεπὲς καὶ ἀθέμιτον» καὶ ἔχρηξεν ἡ πρόσληψις κάτι νέου; Μήπως ἐτηρήθησαν καὶ τὰ προσχήματα καὶ συνῆλθεν, ἔστω καὶ τυπικῶς, ἡ Ἐκκλησία; Μήπως διὰ τῆς πατροπαράδοτου συνεχείας ἐγένετο ἀθέτησις θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ «διόρθωσεν ἡ μεταρρυθμίσις», ἢ τὸ ἀντίθετον; Μήπως ἐδέχθη τὴν νεωτεριστικὴν ἐπέμβασιν τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων καί, ἔστω «κατὰ τὴν κοσμικὴν λογικὴν», πρέπει οἱ ἄλλοι ν' ἀκολουθήσουν, ἢ τὸ ἀντίθετον; Ποῖον ἐπιχείρημα ἔχετε νὰ προβάλητε, ὥστε νὰ πείσητε τοὺς εὐσεβεῖς, ὅτι κανονικῶς καὶ θεαρέστως καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἐπιμένετε ν' ἀθετήσωμεν ὅ,τι παρέδωσαν ἡμῖν οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ προσλάβωμεν τὰ καταστρέφοντα τὴν ἐκείνων κληρονομίαν καὶ τὴν μέχρις ἡμῶν φθάσαν ἐνότητα; Τὸ αὐταρχικὸν καὶ παπικὸν «πρέπει νὰ ὑπακούσετε ἀδιακρίτως εἰς τὴν ἀρχήν», δὲν εἶναι ἐπιχείρημα γνωστὸν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ παρακαταθήκη τῶν πατέρων δὲν εἶναι, Σεβασμιώτατοι, κτῆμα ἰδικόν Σας. Εἶναι κτῆμα πατρογονικὸν τόσο ἰδικόν μου ὅσον καὶ παντὸς ὀρθοδόξου χριστιανοῦ. Λάθος καὶ παρεξήγησις εἶναι νὰ νομίζετε ὅτι Ὑμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι καθίστασθε καὶ διαχειρισταὶ ταύτης. «Ἐπίσκοποι» (κατὰ τὸ σημαίνον ἐκ τῆς λέξεως) ὃ ἐστὶ φύλακες, ὥρισθητε καὶ ὠρκίσθητε νὰ εἰσθε, ὅχι διαχειρισταί. Δὲν ἔχετε δικαίωμα ν' ἀπεμπολήσετε ἢ ἀλλοιώσητε, ἀνευ τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι γνώμης πάντων, οὔτε ἰωτα ἐξ ὧν παρελάβετε πρὸς φύλαξιν. Ὁ ἄλλως πράττων, ἐλεύσεται ὧρα, ὅτε θὰ λογοδοτήσῃ περὶ τῆς «οἰκονομίας» του. Ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, ἐπιζητοῦμεν ν' ἀνευρωμέν τι ὑπεραιωνόμενον Ὑμῶν εἰς τὸ θέμα τῆς νεοσημερολογιτικῆς καινοτομίας καὶ δὲν εὐρίσκομεν ἄλλο τοῦ Δυτικοπλήκτου καὶ ἐξωγενοῦς κοσμικοῦ φρονήματος. Τὰ ἐπιστρατευθέντα (ἐλλείπει ἄλλων εὐσχημοτέρων καὶ σοβαρωτέρων) ἐπιχειρήματα περὶ ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας καὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ πτωχὰ καὶ ἀβάσιμα καθ' ἑαυτά,

παραπλανητικῶς ἐφευρεθέντα διὰ νομιζομένην ἐκφυγὴν ἐκ τῆς δυσκόλου θέσεως, εἶναι ἀνάξια Ἀρχιερέων Ὁρθοδόξων. Ἡ ἀστρονομικὴ ἀνακρίβεια ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος εἰς οὐδὲν δὲ ἐβλάψεν τὴν Ἐκκλησίαν ὅσκις δὲ ὑπεβλήθη «μεταρρυθμίσις», αὕτη ἐγένετο πάντοτε ὑπὸ ἐχθρικῶς διακειμένων ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐὰν δὲ νομίζουσιν τινές, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἀκριβές, πολλὴν πτωχότητα μαρτυροῦν. Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἐμπόρους — ἀν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νὰ γίνηται τόσο γειώδης καὶ νὰ ρυμουλκῆται ἀντὶ νὰ ρυμουλκῇ —, γνωστὸν ὅτι τὰ 4) 5) περίπου τῶν κατοίκων τῆς γῆς ἔχουν διὰ τὴν λατρείαν τῶν ἰδίων ἑκάστος λαὸς τρόπον μετρήσεως τοῦ χρόνου, ἐνῷ χρησιμοποιοῦν ὅλοι τοὺς κοσμικὸν ἡμερολόγιον διὰ τὰς πολιτικὰς υποθέσεις. Τοῦτο ὅχι μόνον δὲν τοὺς ἐβλάψεν ποτε, ἀλλὰ τοῦναντίον πάντες οὗτοι ἔχουν εἰς καύχημά των τὸ νὰ ἔχουν τὸ «ἰδιαίτερον» των καὶ νὰ φυλάττουν τὰ πατροπαράδοτά των. Ἄς μὴ νομίζεται καὶ τόσο «εὐκόλον» τὸ νὰ γίνηται αὐθαίρετος ἐπέμβασις εἰς ὅ,τι παρέδωσαν ἡμῖν οἱ αἰῶνες.

Σεβασμιώτατοι, ἐπίγνωτε ὅτι ὁ ἐ ν ε ὕ ρ ι σ κ ε σ θ ε ἐ ν τ ῷ δ ι κ α ῖ ω, ἐπισημῶς εἶναι ἡ πορεία, ἣν ἀκολουθεῖτε. Μόνον μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροῦ, ὅχι τοῦ Θεοῦ, μεταβάλλεσθε εἰς κατηγορούς, ἀντιστρέφοντες τοὺς ὅρους, ἔρχεται ὅμως ὦρα, ὅτε «ὁ δίκαιος στήσεται κατ' ἐνώπιον τῶν θλιψάντων αὐτόν» Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούεται ὅτι «ἡ Ἱ. Σύνοδος θὰ συζητήσῃ τὸ Παλαιοσημερολογητικὸν κλπ.» (διὰ τὴν «Παλαιοσημερολογητικὴν»; μήπως ἐγένετο τις πρόσληψις ἢ ἀφαίρεσις ἢ ἐκφυγὴ ἐκ τοῦ ὀρθοδόξου θέματος; διὰ τοιαύτας μόνον ὁ νεοσημερολογητικὸς δύναται νὰ κατηγορηθῇ), ὅμως δὲν θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸ θέμα κατὰ θάσιν καὶ κατὰ μέτρον. Ἐπαναλαμβάνομεν, δεῖξτε, ἀνὺπαρχῃ, ὁ π ὅ φ α σ ι ν κ α ν ο ν ι κ ῇ τῆς Ἐκκλησίας (Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ὁ Μεταξάκης ἢ μόνον μερικοὶ Ἑλλαδικοὶ Ἐπίσκοποι) ἐξοβελίζουσιν τὸ Ἑορτολόγιον τῶν πατέρων μας καὶ μὴ ἀρκῆσθε εἰς τὰ σπασιμωδικὰ μέτρα τῆς θανατοῦς βίας καὶ θρησκευτικῆς πίεσεως, διὰ τὰ ὁποῖα κάποτε θὰ δώσητε λόγον καὶ διὰ τῶν ὁποίων λύσις θεάρεστος καὶ μόνιμος δὲν γίνεται. Ἡ Ὁρθοδοξία οὐδέποτε ἔλυσεν οὕτω τὰ προβλήματα τῆς καὶ νομιζομένης ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ Σας εἶχε διδάξῃ ἡ ἱστορία περὶ τοῦτου. Λύσις ζητήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε, δὲν δύναται νὰ εὑρεθῇ εἰμὶ εἰς τὴν ἀρχήν, ἐνθα ἐδημιουργήθη καὶ προὑπάρχουσα ἐνωσις δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰμὶ δι' ἄρσεως τοῦ αἰτίου, ὅπερ τὴν διέρρηξεν. Ἄλλου εἶδους διευθέτησις δὲν εἶναι θεάρεστος καὶ βιώσιμος καὶ ἡ Ὁρθοδοξία τοιαύτας δὲν γνωρίζει. Ἐκεῖνος, ὅστις, ὡς ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, ἀντικανονικῶς καὶ κακῶς ἐνήργησε καὶ ὅστις διέρρηξε τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, οὐδόλως ὠρρώδῃσε καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ πράξῃ τὸ κακόν. Διὰ τὴν ἡ θεάρεστος γενναίότης ἀπολείπει Ὑμᾶς, προκειμένου νὰ ἐπαναφέρητε τὴν νομιμότητα καὶ τὴν ἐνωσιν, δι' ἣν θ' ἀγαλλιάσῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ; Τὶ τὸ δικαιολογημένως κωλύον Ὑμᾶς ἐπαναγαγεῖν τὴν χαρὰν καὶ τὴν σωτηρίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἐκεῖνος (ὁ Μεταξάκης), ὅστις παρανόμως κατέλαβε τὸν Οἶκον, θρόνον καὶ κατεσκεύασε τὸ περιβόητον συνέδριόν του, ὅπερ

φευδῶς καὶ παραπλανητικῶς ἀπεκάλεσε «πανορθόδοξον», ἐφευρε δὲ πρῶτος καὶ ἀνεκίνησε τὰ καὶ σήμερον ζημιούντα τὴν Ἐκκλησίαν σκάνδαλα ἀπαντῶν εἰς τινα, ὅστις τῷ ἐξέφρασε τοὺς φόβους τοῦ «μήπως ἡ ἀπότομος ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου σκανδαλίσῃ τοὺς χριστιανούς καὶ δλάφῃ τὴν Ἐκκλησίαν», εἶπεν ἐπὶ λέξει: «Βρὲ ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ Ρῶμοι δὲν εἶναι ἄνθρωποι γιὰ νὰ τελειώσουν ἓνα ζήτημα» μίαν ὑπόθεσιν θὰ τὴν κοσκινίσουν καὶ θὰ τὴν ἀναβάλλουν καὶ δὲν θὰ τελειώγῃ ποτέ» ἔτσι τοὺς χρειάζεται καὶ μόνον μὲ τὸ τσεκουρί τελειώνει ἓνα ζήτημα». Διατί εἶναι τόσῳ «δύσκολον» δι' Ἑμᾶς νὰ ἐπανορθώσῃτε ὅτι τόσῳ «εὐκόλως» καὶ «τσεκουρηδόν» (κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ ἐκφρασιν) ἐκεῖνος κατέστρεψε; Τὴν χαρὰν καὶ σωτηρίαν μῖς ψυχῆς δὲν ἀξίζει ὅλος ὁ κόσμος. Ὅποιον δὲ ἔργον, θεωρεῖτε ὕψηλότερον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναφέρῃτε τὴν χαρὰν εἰς μυριάδας ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ καρδίαν κεκρατημένην καὶ τεθλιμμένην διὰ τὴν ἐπιμονὴν Ἑμῶν εἰς μὴ καλῶς γενομένην ἐπέμβασιν εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, εὐχονται ὅπως ὁ Κύριος ποιήσῃ ἔλεος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Του; Ἄν θέλητε νὰ εὐαρεστήσῃτε τῷ Θεῷ καὶ οὐκ ἀνθρώποις, νὰ ἐπανακτήσῃτε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ψυχῶν τούτων καὶ ἂν ἔχητε στοργὴν εἰς τὰ σπλάχνα Ἑμῶν, ἐπαναδώσατε τὴν χαρὰν καὶ τὴν παρακαταθήκην, ἃς αὐτὰς ἐστερήσατε. Δὲν ὑπάρχει εὐσεβὴς χριστιανός, ὅστις δὲν θὰ σκιρτήσῃ ἐξ ἀγαλλιάσεως δι' ἐπανόρθωσιν ἐν Θεῷ, παρεμφερεῖς τῇ ὁποίᾳ καὶ ἄλλοτε ἐγένοντο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀναμφιδόλως θὰ γίνῃ ὀφέπτετα ἡ ἐπανόρθωσις, καὶ τὸ μὴ καλῶς καὶ κατὰ Θεὸν γεγόμενον ἀδύνατον νὰ μείνῃ μονίμως, εἴθε δὲ νὰ ζηλώσῃτε τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον καὶ ἐπιθυμήσῃτε τὸν ἔπαινον καὶ τὸ μνημόσυνον, ὅπερ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν.

Ἀπὸ μέρους Ἑρημιτῶν μοναχῶν
ΠΑΥΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐπιστολὴ

Πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις»

Ἀξιότιμη κ. Διευθυντά,

Ἐπιτραπῆτω μοι ἵνα προσθέσω κατὰ τῆς ἀντισυνταγματικῆς καὶ ἀντορθόδοξου πράξεως, εἰς ἣν προέβη τόσο ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος, ὅσον καὶ τινες Μητροπολῖται τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Βάσει ποίου νόμου Ἐκκλησιαστικοῦ ἢ Πολιτικοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι τῆς «ἀγάπης» διώκουν ἐθνικοφρονὰς Ἑλλήνας πολίτας; ΟΓΔΕΙΣ νόμος ἀπαγορεύει τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἀπεναντίας τὸ μὴ εἰσέτι καταργηθὲν Νομ. Διάτ. τοῦ Βασ. Γεωργίου τοῦ Β' τοῦ ἀπὸ 18)25 Ἰανουαρίου 1923 διὰ τὸ Νέον Πολιτικὸν ἡμερολόγιον ἐν ἀρθρῷ 1 καὶ § 3 ἔρχει: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ περαιτέρω ἐν § 4. «Ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαίρετοίς ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰ ο υ λ ι α

ν ὁ ν ἡμερολόγιον». Σήμερον αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἤτοι τῶν Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Σερβίας, Βουλγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Οὐγγαρίας, Πολωνίας τὰ 7)10 δηλ. τῶν Ὁρθόδοξων, ἐορτάζουν βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἑορτολογίου. Βάσει δὲ τῶν Ἑερῶν Κανόνων ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι σχισματικὴ δύναμις ἄλλ' οὐχὶ ἐνεργεῖα. Σχισματικὴν ὠνόμασεν πᾶσαν Ἐκκλησίαν εἰσαγαγούσαν τὸ Νέον ἡμερολόγιον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἄλλων αὐτὸς οὗτος ὁ δράστης τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, εἰς τὴν ἔκθεσιν ἣν ὑπέβαλλε περὶ μεταβολῆς τοῦ ἑορτολογίου. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ καὶ οἱ Προτεστάνται, ὡς γράφει ὁ κ. Κορωνάιος, ἀποκοτῶν Μονὰς, διατί διώκονται, καὶ κλείονται αἱ Μοναὶ τῶν ἀνυστάκων τούτων φρουρῶν, οἵτινες ἐπὶ τῶν ἐπαλλέσεων τῆς Ὁρθοδοξίας φρυκτωροῦν;

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις ἡ ἐπιληφθεῖσα καὶ λύσσα τεράστια προβλήματα πρέπει νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τούτου. 1.500.000 Παλαιοσημερολογίται ἐμποδίζονται εἰς τὴν θρησκευτικὴν τῶν ἐλευθερίαν, ἐνῷ ἀντιθέτως ἀδελφονοῦνται καὶ πληθύνονται αἱ αἱρέσεις καὶ δὴ ἡ φοβερωτέρη τούτων ἡ ἐμφανισθεῖσα ἐν τῷ ὀρίζοντι τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὁ Οἰκουμενισμός. Περαιτέρω τὴν ἐπιστολὴν μου παρακαλῶ Ἑμᾶς κ. Διευθυντά ὅπως δημοσιευθῶν τὰ ἀνωτέρω ἐν τῇ ἐφημερίδι ὁμῶν.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς
Ἠλίας Θεολόγος
Παιραειῶς

Τηλεγράφημα

Ἐξοχώτατον Ἀντιπρόεδρον Ἐθνικῆς
Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως
καὶ Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν
κ. κ. Στυλιανὸν Παττακὸν

Καθαίρεισις ὑπὸ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυπριακοῦ Ἡγουμένου Μονῆς Ἀγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντος Ἐκκλησίαν Παλαιοσημερολογιτῶν τυγχάνει ὅλως ἀκατανόητος δεδομένου ὅτι οὐδεμία σχέσις καὶ ἐξάρτησις ὑφίσταται μετὰ τῶν κληρικῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ΣΤΟΠ. Κοινὴ γνώμη εὐσεβοῦς λαοῦ τελεῖ ἐν ἀναστατάσει ἐνώπιον γεγονότος ὅτι ἐν ἑκατομύριον καὶ πλέον ἐθνικοφρόνων Παλαιοσημερολογιτῶν ἀδικοῦνται ἐπὶ πεντηκονταετίαν ὑφιστάμενοι παντοίους ἐκβιασμοὺς ὑπὸ κρατούσης Ἐκκλησίας ΣΤΟΠ. Ἐπικαλούμεθα Ὑμετέραν συμπαράστασιν καὶ προστασίαν πρὸς νομικὴν κατοχύρωσιν θρησκευτικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας ΣΤΟΠ. Ἀκατανόητον νὰ χαίρουν ἐλευθερίας ἀρνησιπάτριδες Χιλιάσται ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ξένων δογμάτων ὁπαδοὶ καὶ ἀλλόθρησκοι καὶ μόνον οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἔχοντες τὰς αὐτὰς στρατιωτικὰς, φορολογικὰς καὶ λοιπὰς ὑποχρεώσεις στεροῦνται τοῦ ὑψίστου δικαιώματος νὰ ἀνεγείρουν ναοὺς καὶ νὰ ἔχουν ἰδίους ἱερεῖς ΣΤΟΠ. Ἀδύνατον Ἐθνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις ὑποστηρίζουσα ἀνεξιθρησκείαν ἀνεχθῇ τοιαύτην κατὰ στασιν ὅταν ἀντιληφθῇ τούτο.

Ἀλέξ. Καλόμοιρος

ΟΥΨΑΛΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Υπό Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Γκράμπε (GEORGE GRABBE)

ΚΑΘΕ νέα Γενική Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν φαίνεται ὡς ἐν νέον ἔθιμα διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀπορρόφησιν ἐντὸς αὐτοῦ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν μὲν εἶχον παρατηρήσει αὐτὴν τὴν τάσιν καθὼς συνεκέντρωνα ἀναφορὰς ἐπὶ τῶν συνδιασκέψεων εἰς Ἑδανστον καὶ Νέον Δελχί. Ἡ τελευταία Συνέλευσις, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς Οὐψάλαν μεταξύ 4ης καὶ 20ης Ἰουλίου 1968, σημειώνει ἐπίσης πρόοδον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Τοῦτο δύναται νὰ κρίνῃ κανεὶς ἐκ τῶν ἐπιστήμων ἐκθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως καὶ μᾶς παρέχουν τὴν εὐχέρειαν, ὅπως διαμορφώσωμεν γνώμην διὰ τὰ ὅσα ἔλαβον χώραν ἐκεῖ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ρυθόπιστε ἄλλοτε αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀντιπροσωπεύθησαν τόσον εὐρέως εἰς Οἰκουμενικὴν συνάντησιν ὅσον εἰς τὴν Οὐψάλαν. Ἡ Οὐψάλα ἦτο ἡ μεγαλύτερα διάσκεψις ἐξ ἀπόψεως ἀριθμῶν.

Εἰς Ἀμστερνταμ ἀντιπροσωπεύθησαν 147 Ἐκκλησίαι. Εἰς Ἑδανστον 174· εἰς Νέον Δελχί 197, καὶ εἰς Οὐψάλαν 235. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων εἰς Ἀμστερνταμ ἦτο 351, καὶ εἰς Οὐψάλαν 704. Περαιτέρω, ἦσαν 400 πρόσωπα μὲ δικαίωμα λόγου, ἀλλὰ ἔχι φήφου, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν 157 σύμβουλοι, 65 παρατηρηταί, 127 ἀντιπρόσωποι νεότητος καὶ 72 ἀντιπρόσωποι Ἀδελφότητων. Ἐκτὸς αὐτῶν ἦσαν 32 ἕτεροι παρατηρηταί (χωρὶς δικαίωμα λόγου), 159 προσκεκλημένοι, καὶ κρατικοὶ ὑπάλληλοι (τιμῆμα διοικήσεως) μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 650 προσώπων. Περαιτέρω ἦσαν 750 ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου. Ἀριθμητικῶς, ἦτο μία τεραστία συνάθροισις.

Κατὰ φυσικὸν λόγον ἐνδιαφερόμεθα ἰδιαιτέρως διὰ τὸ πόσαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀντεπροσωπεύοντο. Ἐξ 704 ἀντιπροσώπων οἱ 109 ἦσαν Ὁρθόδοξοι. Ἐξ αὐτῶν ἡ μερίς τοῦ λέοντος ἐπιπτε εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Μόσχα ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ 33 μελῶν. Ἀλλὰ εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς ἐξηγητημένους ἀντιπροσώπους ἀνερχομένους εἰς 21. Ἐν ἄλλοις λόγοις εἶχε 54 πρόσωπα. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἶχεν 24 ἀντιπροσώπους. Τόσον μεγάλη ἀντιπροσώπευσις θὰ παρεῖχε σπουδαίαν ἐπιρροὴν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους. Ἀργότερον θὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον ἐχρησιμοποιήθη.

Τὸ κύριον θέμα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἐδό-

θη ὑπὸ ἐνὸς χωρίου τῆς Ἀποκαλύψεως: «Ἴδου καὶ νῦν ποιεῖ πάντα» (Κεφ. ΚΑ', 5). Ἡ κυρία ἰδέα τῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος μακρὰς ὁμιλίας τοῦ Μητροπολίτου Λαοδικείας Ἰγνατίου Χαζίμ (Metropolitan Ignatius Khazim of Latakia), ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἡ σταθερὰ ἀνακαίνισις τῆς δημιουργίας. Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἡ Ἐκκλησία λαμβάνεται ὑπὸ πολὺ εὐρυτέραν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ μόνον ὡς ἡ μία ἀληθὴς Ἐκκλησία. Ὑπονοεῖται ὅτι ὅλοι ὅσοι ὀνομάζονται τοὺς ἐαυτοὺς τῶν Χριστιανῶν περιλαμβάνονται εἰς αὐτήν. «Τὸ ἐσχατολογικὸν νόημα τοῦ βαπτίσματός μας», εἶπεν ὁ Μητροπολίτης, «ἴσως παραμελεῖται ὑπερβολικὰ ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς σήμερον. Τὸ μυστήριον αὐτοῦ μᾶς ἀναγεῖναι καὶ μᾶς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν καινὴν κτίσιν, ἀκριβῶς ἐπειδὴ μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο θὰ μᾶς ὠδήγηι, κατὰ τὰς διεκκλησιαστικὰς σχέσεις, εἰς τὸ νὰ συγκεντρώσωμεν τὰ πάντα καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μέγα μυστήριον, καὶ νὰ προσπαθῶμεν ριζικώτερον, καὶ ἀντιμετωπίζωμεν εἰς χαμηλότεραν βαθμίδα τὰς ἀποκλίσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν ἀκόμῃ εἰς τὴν κοινωνίαν μας τῆς πίστεως... Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ Χριστιανικοῦ ἀσκητισμοῦ ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐσχατολογικὴν ἀντίληψιν τοῦ βαπτίσματος. Ἡ ἀνακαίνισις τῆς ἐνότητός μας μὲ ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἀπὸ αὐτοῦ, διότι ἐν πρώτοις ἡ καινότης τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐβιοῦτο καλύτερον ὡς ὑπερβατικὴ καὶ ἔμφυτος εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀκόμῃ ἐπειδὴ ἡ μυστηριώδης πραγματικότης τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σημεῖον — ἡ ἀ γ ά π η — ἡ θεία κοινωνία — θὰ ἦτο πλήρης νοήματος καὶ ἐνεργὸς εἰς τὴν ζωὴν τῶν συγχρόνων μας ἐν ὅλῃ τῇ καθαρότητι καὶ δυνάμει τοῦ Εὐαγγελίου».

Ὁ ὁμιλητὴς ἐξήγησε δημοσίᾳ ἀνακοίνωσιν «τῆς ριζικῆς ἀναγνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν μας». Ὁμιλῶν περὶ τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων ἀναφορικῶς μετὰ ταυτήν ἀναγέωσιν, ἠρώτησε: «Ἡ στροφή ὄλων πρὸς τὸν Ἐρχόμενον Κύριον δὲν θὰ ἦτο ὁ καλύτερος τρόπος πρὸς ἐπίλυσιν τῆς δογματικῆς ἢ ποιμαντικῆς διαφωνίας ἡ ὁποία ἐμποδίζει ἀκόμῃ τὴν πλήρη κοινωνίαν;» (ἐ.δ. σελίς 302).

Ἐκ τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος, ὁ ὁμιλητὴς ἐκάλεσε διὰ τὴν ἐνότητα τοῦ μέλλοντος. «Ὅτι ἀπαιτεῖται εἶναι μία «γενεσιὰ θεολογικὴ ἀναγέωσις» ἡ ὁποία δὲν θὰ βραδυπορῇ ἐν σχέσει πρὸς τὴν «ἐξέλιξιν» (Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

Συνέντευξις Τύπου

Χαρακτηριστικὰ σχόλια τῶν Ἐφημερίδων

Κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐγκυκλίου (τῆς 13ης Ἰανουαρίου ἐ.ε.) τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν αὕτη ἀπαγορεύει νὰ γίνωνται προσκυνηματικά ἐκδρομαὶ εἰς τὰς ἡμετέρας Μονὰς καὶ Ἰουχαστήρια καὶ τῆς διαμάχης μεταξύ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ Κρατοῦσης Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐγκυρότητος ἢ μὴ τῶν Μυστηρίων ἡμῶν, ἡ ἡμέτερα Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς συνέντευξίν τῆς μὲ τὸς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου ἐξέθεσε τὰς ἀπόψεις τῆς ἐπὶ τῶν ὡς ἀνω θεμάτων, αἵτινες εὐρίσκονται διατυπωμέναι εἰς σχόλια τῶν ἐφημερίδων τοῦ Ἡμερησίου Τύπου ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

• Ἡ « Ἀκρόπολις » γράφει :

Τὴν ἐπέμβασι τῆς Πολιτείας, γιὰ τὴν ρύθμισι τοῦ θέματος τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ζήτησε σὲ συνέντευξί του πρὸς τὸν Τύπον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν « Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν » (Παλαισημερολογιτῶν) κ. Αὐξέντιος, ἐπικαλούμενος τὶς συνοδικὰς ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους.

Ἀκόμη, ὁ κ. Αὐξέντιος ὑπεστήριξε πῶς 1,5 ἐκατομμύρια Ἑλλήνες θρησκευόνται μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιον, ἐνῶ 200.000 παιδιὰ θεωροῦνται ἐξώγαμα, λόγω μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν γάμων τῶν γονέων τους, πλῆττονται ἐπίσης οἰκονομικὰ στίς συντάξεις συζύγων, κληρονομίας κλπ.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Συγκεκριμένα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Αὐξέντιος, ἀνεκοίνωσε καὶ τὰ ἑξῆς:

Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦμεν, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τὸ πάτριον ἑορτολόγιον.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ οἰκογένεια ἀποτελοῦν, ὡς γνωστὸν, τὰ δύο θεμελιώδη στοιχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ κοινωνικοῦ βίου, ἀμφοτέρων δὲ τούτων στερούμεθα ἡμεῖς, κατὰ παράβασιν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ συντάγματος καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τελευνώντας τὴν ἀνακοίνωσίν του ὁ κ. Αὐξέντιος ἐτόνισε:

« Ἡ μόνη δικαία καὶ ἐφαρμοσμός λύσις τοῦ θέματος εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῆς Συνταγματικῶς κατοχυρωμένης

ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν μὲ ὅλα τὰ παρεπόμενα εἰς αὐτὴν δικαιώματα, τῆς ἀποσφραγίσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἡμῶν, τῆς ἀποπερατώσεως καὶ ἐπισκευῆς αὐτῶν, τὴν καταχώρησιν εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους τῶν τελομένων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κανονικῶν ἱερέων γάμων κλπ. »

Η ΕΓΚΥΡΟΤΗΣ

Γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐγκυρότητος ἢ μὴ τῶν μυστηρίων τῶν Παλαισημερολογιτῶν παριστάμενοι ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶπαν:

Δύο παλαισημερολογίτες ἀρχιερεῖς, ὁ νῦν μητροπολίτης Σιατίστης Πολύκαρπος καὶ ὁ πρῶην Δρυϊνουπόλεως Χριστόφορος, οἱ ὅποιοι ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ ἀρχιερέων τῶν παλαισημερολογιτῶν, ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τὴν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν ἢ ὅποια, ἔτσι, ἀνεγνώρισε ὡς ἔγκυρες τὶς χειροτονίες τους.

Ὁ τέως διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Π. Σμαίλης διηκρίνησε ὅτι τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα Ρωσίας, Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας, Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ οἱ μονεῖς τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τοῦ Σινᾶ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

« Ἐπομένως », τονίζει ὁ κ. Σμαίλης, « ἔχει γίνεαι παγίως δεκτὸν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν νομολογίαν ὅτι οἱ γάμοι Ἑλλήνων ὑπάρχον, ἱεουργούμενοι ὑπὸ ἱερέων τῶν ἀνωτέρω Ἐκκλησιῶν τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἴτε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἴτε ἐκτὸς ταύτης εἶναι ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ, ἀσχέτως τῆς ὑπάρξεως ἢ ὅχι ἐπισκοπικῆς ἀδείας ἢ ἑλλειψὶς τῆς ὁποίας δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τοῦ γάμου (ἀρθρ. 1368 Α.Κ.). Συνεπῶς εἶναι καθ' ὅλα ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ οἱ γάμοι τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογιτῶν ἱεουργούμενοι ὑπὸ τῶν ἱερέων αὐτῶν ».

Β.Α.

« Ἀκρόπολις 30 Ἀπριλίου 1971

« Τὸ Βῆμα » γράφει :

« Δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ ὑποκαταστήσωμεν τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ἡγιασμένον τοῦτον ἑλληνικὸν χώρον, ἀλλὰ ἀξιούμεν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν τὸν σεβασμὸν τῶν θρησκευτικῶν μας πεποιθήσεων καὶ τὴν εἰρηνικὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν μας συμπεριφορᾶν, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν εἴμεθα « καταγγελλεῖς καὶ κληρονόμοι δαιμονίων, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀμύνητορες τῶν σειπτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ Θε-

ού Ἔθνοις ἡμῶν παραδόσεων».

Αὐτὰ ἐδήλωσε πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Τύπου ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαισημερολογιτῶν κ. Αὐξέντιος καὶ κατήγγειλε τοὺς διωγμοὺς ποὺ ὑφίστανται οἱ «παλαισημερολογίται» ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἐκκλησία, μὲ ἀποτέλεσμα, ὡς — εἶπε, νὰ εἶναι σφραγισμένες οἱ ἐκκλησίες τους, νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται τὰ μυστήρια ποὺ τελοῦν παλαισημερολογίται ἱερεῖς καὶ νὰ μὴ καταχωροῦνται στὰ ληξιαρχικά βιβλία οἱ σχετικές ἱεροπραξίες. Ἔτσι, ὑπεγράμμισε ὁ κ. Αὐξέντιος, χιλιάδες παιδιὰ, ποὺ προέρχονται ἀπὸ γονεῖς, ὁ γάμος τῶν ὁποίων ἱεουργήθηκε ἀπὸ παλαισημερολογίτη ἱερέα, θεωροῦνται νόθα, ἀφοῦ καὶ ὁ γάμος τῶν γονέων τους θεωρεῖται ἀνυπόστατος.

Ἐξ ἄλλου, ὁ κ. Αὐξέντιος ὑπεγράμμισε, ὅτι «τὸ μόνον μας ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἀνηλεῶς ἐδιώχθημεν καὶ διωκόμεθα, εἶναι τὸ ὅτι, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦμεν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως τὸ πάτριον ἑορτολόγιον οὐχὶ ἐξ ἀμαθείας καὶ φανατισμοῦ, ἀλλ' ἐν πλήρει ἐπιγνώσει οὐχὶ μόνον τοῦ παραδοσιακοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ δογματικοῦ περιεχομένου τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας». Τέλος, ὁ κ. Αὐξέντιος ἐτόντισεν ὅτι τὸ θέμα δὲν εἶναι ἰδιωτικό, ἀλλ' ἐθνικὸ καὶ ὅτι «ἡ μόνη δικαία καὶ ἐφαρμόσιμος λύσις εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῆς συνταγματικῆς κατοχυρωμένης ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν μὲ ὅλα τὰ παρεπόμενα εἰς αὐτὴν δικαιώματα, τῆς ἀποσφραγίσεως τῶν ἱερῶν ναῶν ἡμῶν, τῆς ἀποπερατώσεως καὶ ἐπισκευῆς αὐτῶν, τὴν καταχώρησιν εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κανονικῶν ἱερέων γάμων κλπ.)».

ΟΙ ΑΝΤΙΚΡΟΤΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ

Εἶναι ἔγκυροι ἢ ἄκυροι οἱ γάμοι, ποὺ τελοῦνται ἀπὸ παλαισημερολογίτες ἱερεῖς;

«Ἐγκυροι, ἀπαντοῦν οἱ παλαισημερολογίται, διότι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1367 τοῦ Ἀστ. Κώδικος διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος ὁ γάμος ὁ Ἕλληνας ὑπηκόου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ πρέπει νὰ ἱερολογηθῇ ὑπὸ ἱερέως τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢτοι ἱερέως ἀνήκοντος εἰς οἰονδήποτε κλίμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἴτε εἰς Πατριαρχεῖον, εἴτε εἰς Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, εἴτε εἰς Αὐτόνομον τοιαύτην, εἴτε εἰς αὐτόνομον Μονήν, ἀρκεῖ νὰ ἔχη ἱερωσύνην κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον Δόγμα (Ρώσος, Ρουμᾶνος, Σέρβος, Βούλγαρος, Ἀγίου Ὁρους, Πατριαρχεῖου Ἱεροσολύμων, Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Κύπρου κλπ.), ἀσχέτως ἐὰν εἶναι Παλαισημερολογίτης ἢ νεοσημερολογίτης!

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐν προκειμένῳ ὅτι τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα Ρωσίας, Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας, Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ αἱ Μοναὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τοῦ Ἀγίου Ὁρους τοῦ Σινᾶ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, εἶναι παλαισημερολογίται. Ἐχει

γίνει παρὶς δεκτὸν εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Νομολογίαν ὅτι οἱ γάμοι Ἑλλήνων ὑπηκόων ἱεουργοῦμενοι ὑπὸ ἱερέων τῶν ἀνωτέρω Ἐκκλησιῶν τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον, εἴτε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος εἴτε ἐκτὸς ταύτης εἶναι ἔγκυροι καὶ ἰσχυροί, ἀσχέτως τῆς υπάρξεως ἢ ὅχι ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ἢ ἐλλείψεως τῆς ὁποίας δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τοῦ γάμου (ἀρθρ. 1368 Α. Κ.). Συνεπῶς εἶναι καθ' ὅλα ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ οἱ γάμοι τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογιτῶν ἱεουργοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἱερέων αὐτῶν.

«Ἄκυροι εἶναι οἱ γάμοι καθὼς καὶ οἱ ἄλλες ἱεροπραξίες ποὺ τελοῦν παλαισημερολογίτες ἱερεῖς ἢ ἀρχιερεῖς, ἀπαντᾷ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Συγκεκριμένα σὲ πολυσέλιδο πρόσφατο ἔγγραφο τῆς ἀρμοδίας Συνοδικῆς Επιτροπῆς υπογραμμίζονται τὰ ἑξῆς:

«Οἱ αὐτοαποκαλούμενοι «Ἐπίσκοποι» παλαισημερολογίται εἶναι ἀντικανονικοί, διότι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ἀνωτέρω προαναφερθέντες Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ παράνομοι διότι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ μέχρι σήμερον ἰσχύσαντες Καταστατικοὶ Νόμοι, ὡς ἐτηρήθησαν διὰ τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, οἵτινες, πρὸ τῆς καταστάσεώς των, ὤμωσαν (διαβεβαίωσιν) πρὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος τῆς Πολιτείας. Συνεπεία τῆς ἀντικανονικῆς αὐτῶν ἀναδείξεως στεροῦνται τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Ἐπομένως οὐτε ἐπίσκοποι λογιζονται, ὡς στερούμενοι τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, οὐτε δύνανται νὰ τελέσωσι χειροτονίας ἢ οἰανδήποτε ἱεροπραξίαν. Πᾶσαι δὲ αἱ ἱεροπραξίαι αὐτῶν εἶναι ἄκυροι».

Ἡ ἀκυρότητα τῶν ἀνωτέρω γάμων υπογραμμίζεται καὶ σὲ σχετικὲς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Η ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΗ

Ὡς «Παρασυναγωγή» χαρακτηρίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοὺς Παλαισημερολογίτες. Συγκεκριμένα, στὴν ὑπ' ἀριθ. 1796 τῆς 13ης Ἰανουαρίου 1971 ἐγκυκλίῳν τῆς, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπαγορεύει νὰ γίνωνται προσκυνηματικὲς ἐκδρομὲς «εἰς παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς λειτουργοῦντα ἡσυχαστήρια, μονὰς καὶ προσκυνήματα τῆς παρασυναγωγῆς τῶν παλαισημερολογιτῶν. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐκδρομικῆς προσκυνηματικῆς κινήσεως εἶναι πρῶτον μὲν ὁ σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν, διότι ἐκ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὰ τοιαῦτα «Μοναστικά» δῆθεν κέντρα, ἐνθα κατ' ἐπίφασιν καλλιεργεῖται ἡ εὐσέβεια, κυρίως δ' ἀσχεῖται ἐμπορία καὶ πλουτισμός, οὐδὲν τὸ εἰς οἰκοδομὴν δύναται ν' ἀντλήσῃ ὁ πιστὸς, δεῦτερον δὲ ἡ πτώσις τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ, διότι εἰς τὰ ὅμοια τῶν πιστῶν, ἀγνοοῦντων ἐν πολλοῖς ὅτι τὰ τοιαῦτα «Μοναστικά» κέντρα ἀνήκουσιν εἰς τὴν παρασυναγωγήν τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἐμφανίζεται ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ὡς ἀπαθρόπως ἐκμεταλλευομένη τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν ἀνθρώπων».

Ἀποκροῦν τὸν χαρακτηρισμὸν τους ὡς «παρασυναγωγῶν» οἱ Παλαισημερολογίτες. «Κλῆρος καὶ

Λαός, τονίζουν σε σχετικό έγγραφο, όχι μόνον δέν εἶναι παρασυνάγωγοι, ἀλλὰ ὀρθόδοξοι κατὰ πάντα καὶ ἀποτελοῦν τὴν συνέχειαν τῆς ἀκαινοτομήτου, ἀδιαιρέτου Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Τέλος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἀνακοίνωσεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν προβαίνει σὲ κατάλληλα διαβήματα, ὥστε καὶ οἱ ναοὶ τοὺς νὰ ἀνοίξουν καὶ τὰ μυστήρια ποὺ τελοῦν παλαισημερολογίτες ἱερεῖς νὰ ἀναγνωρίζωνται ἀπὸ τὴν Πολιτεία.

«Τὸ Βῆμα» 30 Ἀπριλίου 1971

Ἡ «Νέα Πολιτεία» γράφει:

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δι' ἀνακοινωθέντος της, υπογραμμίζει τὰ κάτωθι: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡσχολήθη καὶ πάλιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς παρασυναγωγῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς, κατὰ ἀπογραφὴν πρόσφατως γενομένην, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν, μόλις ὑπερβαίνει τὰς 55 χιλιάδας καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, παρέχει τὴν δυνατότητα ὅπως οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιθυμοῦν, ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ κανονικῶν κληρικῶν, διότι τὰ ὑπὸ τῶν Παλαισημερολογιτῶν τελούμενα μυστήρια εἶναι ἄκυρα καὶ δὲν χωρίζονται εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία».

Τὸ ὡς ἄνω ἀνακοινωθέν ἐξεδόθη χθές, τὴν ἰδίαν περίπου ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μὴ ἀναγνωρίζόμενος ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν («Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν») Αὐξέντιος, παρεχώρει εἰς τοὺς δημοσιογράφους συνέντευξιν Τύπου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξε, πλὴν ἄλλων, ὅτι:

Τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν πλὴν τῆς «Ἐκκλησίας» τοῦ καὶ αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαὶ Ἱεροσολύμων, Μόσχας, Σερβίας, Βουλγαρίας, Σκανδιναβικῶν χωρῶν, ἐπίσης τὸ Ἅγιον Ὅρος καθὼς καὶ ἡ Μονὴ Σινᾶ, ἔχει καθιερωθῇ ὑπὸ τῶν ἐχουσῶν μείζονα ἰσχύιν ἐπὶ πρῶτων Συνόδων, συνεπῶς δὲ οὔτε καὶ μία Πανορθόδοξος Σύνοδος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ τακτοποιήσῃ.

Ὅταν τὸ 1923 εἰσήχθη τὸ νέον, (τὸ Γρηγοριανόν) ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὠρίζετο ἐπίσης διὰ νομοθετικοῦ διατάγματος (τῆς 18.1.1923) ὅτι ἡ μὲν Πολιτεία θὰ ἐτήρη τούτο, ἡ δὲ Ἐκκλησία θὰ διετήρη τὸ Ἰουλιανόν. Ἡ ἀπόφασις δὲν ἐφηρμόσθη μολονότι, δὲν κατηργήθη τὸ διάταγμα.

Τὰ μυστήρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ἀπολύτως ἔγκυρα, ἐφ' ὅσον οἱ τελούντες αὐτὰ κληρικοὶ τῶν δὲν ἔχουν καταδικασθῇ ὑπὸ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

Οἱ πιστοὶ τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνέρχονται εἰς 1,5

ἐκατομμύριον τοῦλάχιστον, οἱ δὲ κληρικοὶ τῶν εἰς 500 περίπου, ἐν τῶν ὁποίων οἱ 5 ἀρχιερεῖς.

«Νέα Πολιτεία» 30-4-71

Ἡ «Βραδυνή» γράφει:

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ διάστασις ποὺ ὑπάρχει μετὰ τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας καὶ τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος (Παλαιοημερολογιτῶν) ἔρχεται καὶ πάλι στὴν ἐπικαιρότητα.

Ἀφορμὴ ἡ χθεσινὴ συνέντευξις Τύπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν «Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν» κ. Αὐξέντιου, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε μετὰ ἄλλων ὅτι: «Ἀδικούμεθα ἐπὶ μίαν περίπου πεντηκονταετίαν, ὕφισταμένοι, ὅλως ἀδίκως καὶ παρανόμως διωγμοὺς καὶ ποικίλους ἐκδισμούς ἐκ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας».

«Τὸ μόνο μας ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἀνηλεῶς ἐδιώχθημεν καὶ διωκόμεθα, εἶναι τὸ ὅτι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς ὀρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦμε, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τὸ Πατριὸν Ἑορτολόγιον, οὐχὶ ἐξ ἀμαθείας καὶ φανατισμοῦ, ὡς κατηγοροῦμεθα ἀλλὰ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει, οὐχὶ μόνον τοῦ παραδοσιακοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ δογματικοῦ περιεχομένου τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας».

Δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ υποκαταστήσωμεν τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ἡγιασμένον τοῦτον ἐλληνικὸν χώρον, ἀλλὰ ἀξιούμεν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν τὸν σεβασμὸν τῶν θρησκευτικῶν μας πεποιθήσεων καὶ τὴν εἰρηνικὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν μας συμβίωσιν, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν εἴμεθα «καταγγελεῖς καινῶν δαιμονίων» ἀλλ' ἀντιθέτως ἀμύντορες τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ Ἔθνους.

Γ. ΛΕΟΝ.

«Βραδυνή» 30 - 4 - 71

Τὰ «ΝΕΑ» γράφουν:

«Δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ υποκαταστήσωμεν τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ἡγιασμένον τοῦτον ἐλληνικὸν χώρον, ἀλλὰ ἀξιούμεν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν τὸν σεβασμὸν τῶν θρησκευτικῶν μας πεποιθήσεων καὶ τὴν εἰρηνικὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν μας συμβίωσιν, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν εἴμεθα «καταγγελεῖς καινῶν δαιμονίων», ἀλλ' ἀντιθέτως ἀμύντορες τῶν σεπτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ Θεοῦ Ἔθνους ἡμῶν παραδόσεων». Αὐτὰ δήλωσε χθές τὸ μεσημέρι πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Τύπου ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κ. Αὐξέντιος καὶ κατήγγειλε τοὺς διωγμοὺς ποὺ ὑφίστανται οἱ «παλαιοημερολογίτες» ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἐκκλησία, μὲ ἀποτέλεσμα, ὡς εἶπε, νὰ εἶναι σφραγισμένες οἱ ἐκκλησίες τους, νὰ μὴ ἀναγνωρίζωνται τὰ μυστήρια ποὺ τελοῦν παλαιοημερολογίτες ἱερεῖς καὶ νὰ μὴ καταχωροῦνται στὰ ληξιαρχικά βιβλία οἱ σχετικὲς ἱεροτελεστίες.

«Νέα» 30 - 4 - 71

‘Η «Μακεδονία» Θεο)νίκης γράφει

ΑΘΗΝΑΙ, 29.— ‘Ο μὴ ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ τῆς ἐπισήμῃ ἐκκλησίας ἀρχιεπίσκοπος τῶν παλαιοημερολογιτῶν τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, κ. Ἀλέξανδρος καὶ οἱ παρ’ αὐτῷ κληρικαί, παρεχώρησαν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 γραφεῖα τῆς ἱερᾶς συνόδου τῶν συνέντευξιν πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ τύπου, ἀναπτύξαντες τὰ ἐξῆς ἐπὶ μέρους θέματα: «Ποῖον τὸ Πιστεύω» τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, «ἡ κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱερὰς κανόνας ἀποστολικῇ διαδοχῇ τῶν ἐπισκόπων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» καὶ «ἡ ἐγκυρότης τῶν μυστηρίων τῶν τελομένων ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς ἐκκλησίας τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν Ἑλλάδος».

‘Ο ἀρχιεπίσκοπος Ἀλέξανδρος εἶπε συγκεκριμένως, ὅτι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν πλὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαστικὰ Ἱεροσολύμων, Μόσχας, Σερβίας, Βουλγαρίας, Σκανδιναβικῶν χωρῶν, τὸ “Ἅγιον Ὅρος, καθὼς καὶ ἡ μονὴ τοῦ Ὁρους Σινί, ἔχει καθιερωθῇ ὑπὸ τῶν ἔχουσιν μείζονα ἰσχὺν ἐπὶ πρῶτων συνόδων συνεπὶ δὲ οὕτε καὶ μία πανορθόδοξος σύνοδος θὰ ἠδύνατο γὰρ τὸ τροποποιήσῃ.

Ἐπεκαλέσθη ἐξ ἄλλου καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θεοσηκευτικῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν ὡς ὑπενδύμισε καθιερῶναι τὰ πλείστα τῶν εὐρωπαϊκῶν συνταγμάτων, καθὼς καὶ τὸ ἡμέτερον σύνταγμα τοῦ 1968.

Ἀκολουθῶς εἶπεν ὅταν τὸ 1923 εἰσήγετο τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὠρίζετο ταυτοχρόνως τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1923, διὰ Ν.Δ., ὅτι ἡ μὲν πολιτεία θὰ τηρῇ τοῦτο, διὰ νὰ συμβαδίξῃ μὲ τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἡ δὲ ἐκκλησία θὰ διατηρῇ τὸ Ἰουλιανόν. Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη δὲν ἐτηρήθη, μολονότι δὲν κατηγορήθη τὸ διάταγμα ἐκεῖνο.

— Ἐρμηνόμεν, προσέθεσεν ἐπὶ τῶν πατρῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων τῶν θεσπισθέντων ὑπὸ τῶν ἐπὶ πρῶτων συνόδων καὶ θὰ ἀναγκασθῶμεν, παντὶ πῶναι, ὅπως τοὺς διαφιλῶμεν ἀλωβήτους. Δὲν εἰμεθα ἡμεῖς οἱ παραβάται τῶν. Τελούμεν, ἐξ ἄλλου, μὲ ἀπόλυτον ἐγκυρότητα διὰ τὰ μυστήριά μας, καθ’ ὅτι δὲν καταδικάσθημεν ὑπὸ οὐδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου.

Οἱ παλαιοημερολογίται ὑποστηρίζουν ὅτι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνέρχονται εἰς 1.500.000 τουλάχιστον καὶ ὅτι ἔχουν πιστοὺς εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις καὶ πλείστα χωρία. Διαθέτουν, ἐξ ἄλλου, περὶ τοὺς 500 κληρικούς, πέντε ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀρχιερεῖς.

Τέλος, πλὴν ἄλλων, ἐπικαλοῦνται τὴν ἄκρως εὐνοεῖαν στᾶσιν τὴν ὁποίαν εἶχε τηρήσει ἄλλοτε ἀπέναντί των ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος ὁμολῶν τὸ 1932 εἰς τὴν βουλὴν, εἶχεν εἶπει τὰ ἐξῆς:

— Ἡ κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπέμβῃ καὶ ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, συμφώνως μὲ αὐτό, τῶν σχετικῶν τῶν καθηκόντων. Ἡ φρεσικὴ διέθεσις εἶναι νὰ κάμουν οὗτοι μίαν ἰδικὴν τῶν ἐκκλησιᾶν.

Ἐπίσης ἀνεφέρθησαν αἱ ἀπόψεις διακεκριμένων ἁλλοτε νομικῶν, ὡς ὁ Κιτσόπουλος εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ κ. Βαμβέτσος δικηγόρος καθὼς καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς δογματικῆς Ἀνδροῦτσος.

Τὸ ὅλον θέμα, ὡς ἐδηλώθη κατὰ τὴν συνέντευξιν, ἀνέπτυξεν ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήματος τῶν παλαιοημερολογιτῶν τοῦ Καναδᾶ, πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, κατὰ πόσον τὰ τελούμενα ὑπὸ τῶν ἐκεῖ παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων μυστήρια ὡς οἱ γάμοι αἱ βαπτίσαις κ.λπ. εἶναι ἔγκυρα. Ὅποτε τὸ ὑπουργεῖον κατόπιν σχετικῆς γνωματεύσεως τοῦ νομικοῦ συμβούλου τοῦ κράτους, τέως ὑπουργοῦ ἐργασίας κ. Λέγκα, ἀπήντησεν ὅτι τὰ μυστήρια ὅταν τελοῦνται ὑπὸ κανονικῶν ἱερέων καὶ χειροτονημένων μὴ καθηρημένων εἶναι πάντοτε ἔγκυρα.

Μὲ τὸ θέμα τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἡσχολήθη σήμερον (χθές) ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἡ ὁποία μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδριάσεώς της ἐξέδωκε τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθέν:

«Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἡσχολήθη καὶ πάλιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς παρασυναγωγῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς κατὰ ἀπογραφὴν προσφάτως γενομένης, ἀπ’ ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς συνόδου, ἀπ’ ἐτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐσωτερικῶν μολὶς ὑπερβαίνει τὰς 55.000 καθ’ ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

»Ἡ ἱερὰ σύνοδος συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς ἱεραρχίας παρέχει τὴν δινατότητα, ὅπως οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἐφ’ ὅσον τὸ ἐπιθυμοῦν ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ κανονικῶν κληρικῶν, διότι τὰ ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ἅπαντα καὶ δὲν καταχωρίζονται εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία».

«Μακεδονία» 30.4.71

Τηλεγραφήματα

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἐκκλησίας Παλαιοημερολογιτῶν Ἀλέξανδρον

Κάνιγγος 32, Ἀθήνας

Χαρὰς ἀφάτου ἐνεπλήσθημεν διὰ θαρραλέαν πρὸς Τύπον συνέντευξιν σας στόπ. Ἄπας ὁ Τύπος ἐδημοσίευσε διαφοροτρόπως ταύτην καὶ ἀνάγκη συλλογῆς ἀποκομμάτων διὰ ἀρχεῖον ἀγῶνος στόπ. Εὐχταῖα ταχεῖα σύγκλησις κληρικολαϊκῆς συνάξεως διὰ ἀπαράγραπτα συνταγματικά μας δικαίωματα.

Πρωθυερεὺς ΓΟΧ Νομοῦ Δράμας
ΜΙΧΑΗΛ ΝΙΚ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ουγάλα υαί 'Ορθοδοξία

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος)

τοῦ συγχρόνου κόσμου» (ἑ.δ., σελίς 303). Ἡ ὁμιλία εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγάπην δι' αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὁ συγγραφεὺς τῆς δὲν πιστεύει εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅτι «ἡ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαίησεται». (Β' Πέτρου, Γ' 10). Ἰδού καὶ νὰ ποιῶ πάντα, κατ' αὐτόν, δὲν σημαίνει «ἐξάλειψιν ὁλοκλήρου τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου». Ὅτι θὰ ἐξαφανισθῇ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος, αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Δημιουργοῦ Λόγου· εἶναι ὁ θάνατος. Ἡ ἐργασία τῶν ἀλλεπαλλήλων γενεῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ ἐξαφανισθῇ· θὰ μεταμορφωθῇ ἀπαξ διὰ παντός». Ὁ ὁμιλητὴς ἐτελείωσε μὲ τὰς λέξεις: «ὑπὸ τὸ φῶς τῆς τελικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίᾳς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μᾶς συνεκέντρωσεν ἐδῶ σήμερον». (ἑ.δ., σελίς 303).

Ἐπέμεινα ἰδιαίτερος εἰς αὐτὴν τὴν προσφώνησιν ἐπειδὴ εἶναι ὁμιλία ὑπὸ ἀντιπροσώπου τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπειδὴ ἡ προσφώνησις αὐτῇ παρεχωρήθη εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἰγνατίον διὰ νὰ δώσῃ τὸν τόνον, καθὼς καὶ ἔγινε, εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔργον τῆς Συνελεύσεως.

Εἶναι εὐκολον νὰ ἴδωμεν πόση ὀλίγη Ὁρθοδοξία ὑπάρχει εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτήν. Ὅτι ἀναδύεται ἐξ αὐτῆς εἶναι ἕνας «καλοκαημένος» χιλιασμός καὶ μία «Ἀνακαινιστικότης», ὅχι μία πίστις εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς τὴν Μίαν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν. Ἐὰν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ βάπτισμα «μᾶς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν καινὴν κτίσιν, «τότε τοῦτο ἀληθεύει ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν καθ' ὃν ἐνδυόμεθα τὸν Χριστὸν καὶ προσκολλώμεθα εἰς Αὐτόν ὡς τὴν Κεφαλὴν τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθημεν ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τῆς χάριτος. Ἀλλὰ διὰ τὸν Μητροπολίτην Ἰγνατίον αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ εἰς «διεκκλησιαστικὰς σχέσεις», εἰς «ἐνότητα μὲ ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος», καὶ ὅχι μόνον μὲ τὸ τμήμα τὸ ὅποσον ὁ Σωτὴρ «ἐξελέξατο... ἐκ τοῦ κόσμου» (Ἰωαν. ΙΕ' 19). Ἡ σημασία ἡ ὁποία ἀποδίδεται εἰς τὸ Ὁρθόδοξον βάπτισμα καὶ τὸ αἰρετικὸν βάπτισμα εἶναι ταυτίζουσα.

Δυστυχῶς, ἡ ἀσάφεια τῆς ὁμιλίας αὐτῆς εὐρίσκειται ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὴν ἐν Γενεύῃ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἡ ὁποία ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν.

Εἶναι λυπηρὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐνθ' κατὰ τὰς δύο πρώτας Γενικὰς Συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι προέβαινον εἰς δηλώσεις ἐνώπιον τῶν συνε-

δριάσεων τῆς ὁλομελείας, διὰ τῶν ὁποίων (δηλώσεων) κατεδείκνυνον τὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιολογίας, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπέτρεπον εἰς αὐτοὺς νὰ συμμετέχουν εἰς πολλὰς ἀποφάσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἀντικατοπτρίζουν τὴν Προτεσταντικὴν ἀποψιν, ἐσχάτως ἡ Πανορθόδοξος ἐν Γενεύῃ Διάσκεψις ἐπέμεινε εἰς τὴν ἀνευσίῳ νδ ή π α τ ε ἐ π ι φ υ λ ῖ ξ ε ι ω ν ὀ ρ γ α ν ι κ ῆ ν εἴσοδον τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν οἰκουμένην κίνησιν.

Ἡ ἀπόφασις τῆς ἐν Γενεύῃ Διασκέψεως τοῦ παρελθόντος ἔτους καθορίζει: «Ἡ ἐν Γενεύῃ συνελθούσα Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ ἐκφράζει τὴν Γενικὴν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας συνείδησιν, ὅτι ἀποτελεῖ ὀργανικὸν μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τὴν στερρὰν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅπως δι' ὧν τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς μέσων, θεολογικῶν καὶ ἄλλων, συμβάλῃ εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ εὐδωσιν τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν». (Σ.Σ. Τὸ κείμενον τῆς ἀποφάσεως ἐλήφθη ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» τῆς 15.9.68, τεῦχος 18, σ. 432).

Εἰς τὰς δημοσιευθείσας ἐκθέσεις εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ μία ἀπλὴ ἐπιφύλαξις γενομένη ὑπὸ Ὁρθόδοξων ἀντιπροσώπων ἀφορῶσαν εἰς οἰανδήποτε διαφωνίαν πρὸς τὰς παραδεδομένας διατυπώσεις τῆς Συνελεύσεως. Ἐχουν γίνει μόνον τροποποιητικαὶ παρατηρήσεις ἀφορῶσαι εἰς τὰς συζητήσεις. Ἐν τῷ μεταξὺ πλείστοι τῶν ἀποφάσεων ἔχουν σαφῶς Προτεσταντικὸν χαρακτήρα καθὼς εἶναι ἰδιαίτερος προφανὲς εἰς τὴν ἀπόφασιν: «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας».

ὑπεράνω ὧν πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτή, καθὼς καὶ πολλαὶ τῶν μετέπειτα ἀποφάσεων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὁμιλεῖ περὶ πίστεως εἰς «τὴν Ἐκκλησίαν» ὀνομάζουσα αὐτὴν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Διερωτᾶται κανεὶς. Περὶ ποίας Ἐκκλησίας ὁμιλοῦν ἐδῶ; Συμμετέχοντες οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν λήψιν μιᾶς τοιοῦτου εἶδους γενικῆς ἀποφάσεως ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὰς διαφόρους αἰρετικὰς καὶ σχισματικὰς κοινότητας, δὲν ἀνεγνώρισαν ἑλὰς αὐτὰς ὡς συγκροτούσας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐχούσας τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλοῦν ἐξ ὀνόματος Αὐτῆς; Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐλέγετο κάτι προφανῶς Ὁρθόδοξον περὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο θὰ κατέληγε νὰ εἶναι αἵρεσις καὶ ἀμαρτήρια κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, καθόσον δὲν θὰ ἐλέγετο διὰ τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ διὰ μίαν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἐννοίαν δημιουργηθεῖσαν ἐξ ἀνθρώπων μὴ ὁμολογούντων τὴν Πίστιν μας.

Ἐπὶ παραδείγματι, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δεχθῶ-

μεν μίαν δήλωσιν περί Ἐκκλησίας ὅπως ἐκείνην ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν ἀπόφασιν. «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἡ Καθολικὴ τῆς Ἐκκλησίας»:

«Ἡ Ἐκκλησία ἀποκαλύπτεται ὡς τὸ ἐν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὁ εἰς λαὸς τοῦ Θεοῦ εἰς κάθε ἐποχήν, καὶ ἡ συνέχειά της πραγματοποιεῖται.

εἰς τὴν πίστιν τὴν ἀπαξ δοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις, ἐνωματωθεῖσαν εἰς τὰς Γραφάς, ὁμολογηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξαγγελθεῖσαν εἰς τὸν κόσμον» εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν λατρείαν καὶ τὰ μυστήριά της· εἰς τὴν συνεχῇ διαδοχὴν τῆς ἀποστολικῆς διακονίας τοῦ Λόγου καὶ μυστηρίου...». (Uppsala 68 Speaks, p. 16

Δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν αὐτὸ ἐὰν λέγεται διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν νὰ προσδώσωμεν μίαν τοιαύτην δήλωσιν περί Ἐκκλησίας εἰς μίαν ἔνωσιν εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνονται Προσβυτεριανοί, Βαπτισταί ἢ Μεθοδισταί, ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν πιστεύουν οὔτε εἰς ἀποστολικὴν διαδοχὴν οὔτε τὰ ἄλλα μυστήρια;

Περαιτέρω, εἰς τὸ ἴδιον ἔγγραφο ὁμολογεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἀποστολικὴ ἐπειδὴ παραμένει ἀληθὴς εἰς τὴν Πίστιν καὶ ἀποστολὴν τῶν Ἀποστόλων, διαδίδομεν: «Τώρα καλοῦμεθα ἐκ νέου εἰς μετάνοιαν καὶ ταπεινώσιν κατὰ τὴν ἔρευναν διὰ μίαν ἱερωσύνην ἀναγνωριζομένην ὑπ' ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ μίαν κατανόησιν τῆς ἱερωσύνης περισσότερον ἐπαρκῆ πρὸς τὴν Καινὴν Διαθήκην, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς μας» (ἑ.ἀ.).

Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς οἱ ὅποιοι ἔθεσαν τὰς ὑπογραφὰς τοὺς εἰς ἐν τοιοῦτον ἔγγραφο δὲν ἠρνήθησαν τὸ ὕψηλόν τῆς κλήσεώς των ὀνομάζοντες αὐτὴν ὡς μὴ εἰσέτι ἀναγνωριζομένην ὑπ' ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς μὴ εἰσέτι σύμφωνον μὲ τὰς Ἁγίας Γραφάς;

Διατὶ δὲν ἀναγνωρίζεται; Ποῖος δὲν τὴν ἔχει ἀναγνωρίσει; Ὁ Χριστὸς ἢ τοιαῦται ομάδες ὅπως οἱ Βαπτισταί, Προσβυτεριανοί καὶ ἄλλοι; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι χωρὶς αὐτὰς ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Ἐκκλησία;

Υπάρχουν παρόμοιαι περιπτώσεις ὅπου ἡ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν χρήσις τῆς λέξεως Ἐκκλησία εἰς οἰκουμενικά ἔγγραφα, θέτει τοὺς μετέχοντας Ὁρθόδοξους εἰς γελοῖαν θέσιν· θὰ ἠδύνατο νὰ παραθέσῃ κανεὶς πολλὰ παρόμοια, ἀλλὰ δὲν θὰ κουράσω τὸν ἀναγνώστην μὲ αὐτά. Θὰ τονίσω μόνον μίαν ἐπὶ πλέον φράσιν ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔγγραφο: «Τὰ μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, συνδεδεμένα μετὰ τῶν ὀφείλων νὰ ἐργασθῶν διὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐν γνήσιως Παγκόσμιον Συμβούλιον θὰ δυνηθῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ ὁμιλήσῃ δι' ὅλους τοὺς Χριστιανούς καὶ νὰ ἡγηθῇ τοῦ μέλλοντος» (ἑ.ἀ. σελ. 17).

Τὶ εἶδους «γνήσιον Παγκόσμιον Συμβούλιον» εἶναι αὐτό; Δοθεῖσης τῆς οἰκουμενικῆς ἀπόψεως, τοῦτο

θὰ ἦτο μία συνάντησις τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν Χριστιανικῶν αἱρέσεων. Ἀλλὰ τότε οὐδὲν καινὸν θὰ εἶχε μὲ τὰς Ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, τὰς ἀποφάσεις τῶν ὁποίων οἱ Προτεστάνται δὲν ἀναγνωρίζουν ὡς δεσμευτικὰς δι' ἑαυτούς. Αὐτὸς οὗτος ὁ χαρακτηρισμὸς «γνήσιον» τὸ σφραγίζει μὲ τὴν σφραγίδα τῆς μὴ αὐθεντικότητος. Ἡ εὐρύτης τῆς συνθέσεως ἐνὸς οὕτω καλουμένου συμβουλίου δύναται νὰ φανῇ ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος ἐπὶ τῆς Προσευχῆς, κυρίου Δαυὶδ Ἐντουαρντς (Mr. David Edwards) ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐμιλίαν του παρετήρησεν ὅτι, ἀποφάσεις εἰς τὸ τμήμα του παρεκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀποκλινουσῶν ἀπόψεων τῶν συμμετασχόντων. Ἐνα συμβιβαστικὸν καίμενον κατέστη ἐφικτὸν διὰ τῆς διαγραφῆς σειράς ἐρωτήσεων προγραμματισμένων ἀρχικῶς διὰ τὸ σχέδιον. Οὕτω ὁ κύριος Ἐντουαρντς σημειώνει ὅτι, «μία μακρὰ παράγραφος περιγράφουσα τὴν Εὐχαριστίαν παρελείφθη, ὡς ἀπάντησις εἰς διαμαρτυρίας μελῶν ἰσχυριζομένων ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ λέξις Εὐχαριστία ἦτο ἄγνωστος εἰς τὰς Ἐκκλησίας των...» (ἑ.ἀ., σελὶς 85).

Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν σαφῶς καθορίζει ὡς καθήκον του τὴν πραγματοποίησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντά του κατευθύνονται πρὸς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ ἀνανέωσις τοῦ κόσμου παρουσιάζεται εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ὡς κάποιο εἶδος ιδεώδους τακτοποιήσεως τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Ἡ πνευματικὴ προπαρασκευὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δι' αὐτὴν τὴν εὐτυχῇ ἐποχὴν τῆς υπάρξεώς του καθίσταται οὕτω τὸ πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅλο τοῦτο φανερώνεται εἰς τὸ «Μήνυμα πρὸς τὸν κόσμον» τῆς Συνελεύσεως, ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν παραγάνδαν τῶν ἀριστεριζόντων κοινωνικῶν κύκλων. «Ὅθεν ἡ διαμάχη διὰ φυλετικὰ δικαιώματα καὶ ἀφοπλισμὸν, καθὼς καὶ ἡ ἐτοιμότης του νὰ καλύψῃ τὸν κόσμον μὲ φόρους τιμῆς. Τοῦτο ἐκφράζεται μὲ ἰδιαιτέραν σαφήνειαν εἰς τὴν ἐμιλίαν τοῦ τμήματος ἐπὶ τοῦ Νέου Τρόπου Ζωῆς καὶ εἰς τὴν ἐμιλίαν». Διὰ Δικαιοσύνην καὶ Εἰρήνην εἰς τὰς Διεθνεῖς ὑποθέσεις.

Πολλὰ λέγονται διὰ τὴν ἐλ.θερίαν, τὰ δικαιώματα τῶν καταπιεζομένων, κλπ., ἀλλὰ ὑπάρχει μία κατάστασις περὶ τῆς ὁποίας δὲν θὰ εὐρωμεν οὐδὲ μίαν ἀπλὴν λέξιν εἰς ὅλα τὰ πρακτικὰ τῆς Συνελεύσεως: ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶναι ἡ καταπίεσις τῶν πιστῶν εἰς τὰς κομμουνιστικὰς χώρας. Ταυτοχρόνως, ἡ ἐμιλία ἐπὶ τοῦ Νέου Τρόπου Ζωῆς, ἐπιδιοκιμασθεῖσα ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ὑπερασπίζεται ὅσους ἔχουσιν αἷμα κατὰ τὴν μάχην ἐναντίον τοῦ Χίτλερ καὶ κατὰ τὴν Κουβανικὴν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Μπατίστα Uppsala 1969 Speaks, pp 91 - 92.

Μία πρότασις ἤχησεν ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν ἐμιλίαν τοῦ Πεντηχοσταλιστοῦ Χριστιανοῦ Κρούστ (Krust) ἐπὶ τῆς καταπίεσεως τῶν Πεντηχοσταλιστῶν ἐν Ε.Σ.Σ.Δ. Ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν βοήθειαν κατὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἐν Κολομβίᾳ, τὴν ὑπόλοιπον

Νότιον Ἀμερικὴν, Ἰσπανίαν καὶ Ἰταλίαν, καὶ προσέθεσε: «Θὰ ἤθελα νὰ ζητήσω ὅπως πράξετε τὸ αὐτὸ διὰ τοὺς Πεντηκοσταλιστὰς ἐν Ρωσίᾳ, διὰ τὸν διωγμὸν τῶν ὁποίων ἔχομεν ἀκούσει». Ἐξῶ ἀπὸ τὴν αἰθούσαν τῶν συνεδριάσεων ἐλάμβανε χώραν διαδήλωσης ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἐβάδιζον μὲ ἐπιγραφάς: «Ἡ Μόσχα Ἐξετέλεσε Βαπτιστάς», ἀλλὰ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἡ πρότασις τοῦ Πεντηκοσταλιστοῦ ἦτο καταφανὴς ἡ μόνη ὑπόληψις τῆς διώξεως τῆς θρησκείας. Οὐδεὶς ἤγειρε τὸ ζήτημα τῆς καταπίεσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ε.Σ.Σ.Δ. παρουσία τῆς μεγάλης ἀντιπροσωπείας τῆς Μόσχας.

Κατὰ τὸ νέν διὰ τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν ἦτο ἡ ἐν Οὐφάλα ἐμφάνισις 17 παρατηρητῶν καὶ ἀρκετῶν ἐπισήμων προσκεκλημένων ἐκ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἀπέστειλε μήνυμα πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν παρέχων τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι πᾶν τὸ ἐκεῖ γινόμενον διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐνωσιν πάντων τῶν Χριστιανῶν θὰ ᾠολογεῖτο ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν σχέσεων μὲ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν ἐμφανίζεται εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πρώτην πρότασιν: «Ἀπὸ τὴν Τρίτην Συνέλευσιν ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις ἀπέκτεσεν εὐρύτητα διὰ νὰ περιλάβῃ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν».

Τὴν Παπικὴν ἀποφιν περὶ οἰκουμενισμοῦ ἐξέφρασε κατὰ τὴν ὁμιλίαν του ὁ Ἰησουΐτης Ρομπέρτο Τούτσι Roberto Tucci ὅστις εἶπεν ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν δογματικὴν ἀπόφασιν τῆς Βατικανῆς Συνόδου, «δύναται κανεὶς εὐκόλως νὰ ἀναγνωρίσῃ σήμερον ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ συμμετέχῃ κάποιος κατὰ διαφορετικούς βαθμοὺς εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ Κοινότητες αἱ κεχωρισμέναι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἔχουν γνήσιαν ἐκκλησιαστικὴν ὑπόστασιν, ἔχουν

αὐθεντικὴν ἀξίαν ὡς Ἐκκλησίαι, εἶναι ἐπαρκεῖς ὅσον ἀφορᾷ τὸν σκοπὸν τῆς σωτηρίας, καὶ ὅτι βαθμοὶ κοινωνίας (οἱ ὅποιοι εἶναι ὀλιγώτερον ἀτελεῖς συμφώνως πρὸς τὴν ποικίλιαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστάσεων) ὑπάρχουν ἤδη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας» The Uppsala 68 Report p.p. 3 5'.

(Συνεχίζεται)

Ἀνακοίνωσις Φιλανθρωπικῆ δραστηριότητος Ἱ. Ναῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα προσεφέρθη βοήθεια εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα εἰς πτωχὰς οἰκογενείας ὑπὸ τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῶν ἡμετέρων Ἱ. Ναῶν. Τὸ ποσὸν τὸ διατεθὲν ὑπὸ ἐκείτης ἐνορίας ἀνέρχεται ἄνω τῶν 5.000 δρχ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 1 Μαΐου ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Ὁσίου Ἀκακίου, Ἰγνατίου καὶ Εὐθυμίου πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Χαλιδῶς—Παιανίας — Ἀττικῆς.

Τὴν 3 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος, ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας πανηγυρίζει ὁ ἱερός ναὸς Καρύστου.

Τὴν 9 Μαΐου ἡμέραν Σάββατον, ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνέναις πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Θερμοπυλῶν καὶ 2) τὸ Ἱ. Πουχαστήριον Δεσφίνης — Ἀμφίσσης.

Τὴν 13 Μαΐου ἡμέραν Πέμπτην ἐορτὴν τῆς Ἀναλήψεως πανηγυρίζουν 1) Ἡ Ἱ. Μονὴ Κοζάνης καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Σπάτων — Ἀττικῆς.

Τὴν 15 Μαΐου ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Γούδας — Ἀθηνῶν.

Τὴν 17 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Πατέρων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Παιανίας — Ἀττικῆς.

Τὴν 21 Μαΐου ἡμέραν Τετάρτην ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Χίου, 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Βασιλικῶν — Θεσσαλονίκης καὶ 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀρεθούσης Λαγκαδᾶ καὶ 4) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου—Περιστερίου.

Τὴν 25 Μαΐου ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος πανηγυρίζουν α) οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Βοτανικοῦ, 2) Μπάλλας, 3) Κουπονίων, 4) Λεβαδείας, 5) Ἀλμυροῦ, 6) Σουλωνίου, 7) Εὐλοκάστρου, 8) Ν. Λισίων, 9) Κορωπίου, 10) Νεμέας, 11) Ναούσης, 12) Τριάδος Σεργῶν, 13) Βαθυχωρίου Δράμας καὶ β) αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Πεντέλης, 2) Λουτρακίου, 3) Μενδενίσης Λοκρίδος καὶ 4) Ρεθύμου Κρήτης.

Τὴν 31 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Πάντων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Πτολεμαίδος.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
"	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
"	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

Κρίσεις καὶ Σχόλια

Οὐδέν χειρότερον τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Θλιβεραὶ εἰδήσεις κοιταφθάνουν καθημερινῶς ἐκ τῆς Τσεχοσλοβακίας. Οἱ συστηματικοὶ διωγμοὶ συνεχίζονται κατὰ πάσης πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς προόδου καὶ ἐκδηλώσεως κατὰ τὸν πλέον εἰδεχθῆ τρόπον.

Τὰ πάσης φύσεως πνευματικὰ ἰδρύματα ἔχουν ὀλοτελῶς διαλυθῇ. Οἱ Καθηγηταὶ τῶν Παν(ν)μίων ὅλως ἀδικαιολογῶτως ἀπομακρύνονται τῆς θέσεώς των καθὼς καὶ πολλοὶ λαμπροὶ κοινωνικοὶ ἐργάται διαφόρων Ὑπηρεσιῶν καὶ Ὁργανισμῶν.

Ἡ κατὰ τῶν διανοουμένων σκληρότης εἶναι ἀπερίγραπτος. Ποῦ λοιπὸν ἡ ἀγάπη, ἡ ἰσότης, ἡ κοινοκτημοσύνη καὶ τόσα ἄλλα ὑψηλὰ ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα διασαλπίζουν τὰ ἀπαίσια ὄργανα τοῦ Κομμουνισμοῦ; ὁ ἄθεος Κομμουνισμὸς οὐδέποτε ἔδωσε ἐν τῇ πράξει παραδείγματα τοιαῦτα ἀνωτερότητας, φιλαλληλίας, ἀλτρουισμοῦ καὶ ἀνθρωπισμοῦ, διότι τὸ σύνθημά του εἶναι μόνον βία καὶ καταστροφή καὶ οὐδὲν ἕτερον..

Οἱ ἔχοντες ὦτα, ἀκουσάτωσαν!

Περικοπαὶ

Ἐκ φυλλαδίου νεοημερολογίου ἐπιστήμονος, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Μ+ΣΙ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Παλαιονημερολογικόν, αἱ φάσεις αὐτοῦ, καὶ ἡ προσήκουσα λύσις. «Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ ὀρισμένον ἡμερολόγιον, τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐτοποθέτησε τὰς ἐορτὰς αὐτῆς, ἀπέκτησε τοῦτο καὶ μίαν πλευρὰν Ἐκκλησιαστικὴν. Ἐφ' ὅσον δὲ αἱ ἐορταὶ τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐορτάζωνται ἐνιαύως, προκύπτει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος εἶναι γενικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποδείξεις, ὅτι, ὅτε ὁ ἀείμνηστος Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' τῇ 1902 συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς μεταβολῆς ὡς ἐνδεικνυομένης, ἡρώτησε πάσας τὰς Αὐτοκρατορίας Ἐκκλησίας, ἐὰν κρίνῃσι καὶ αὐταὶ τὴν ἀνάγκην τῆς προσαρμογῆς... οὕτως ὥστε, ἐὰν θεωρηθῇ σκόπιμος ἡ μεταβολή, νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας.....

Ἄλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πᾶσαι δηλαδὴ αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἐν χορῇ, φοβούμεναι τὸν προσηλυτισμὸν τοῦ Ὁρθόδοξου Ποιμνίου ἐκ μέρους ἑτεροδόξων, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς ἐκ παντὸς τρόπου ἀποφυγῆς τῆς μεταβολῆς.... Μετὰ δέκα ἔξ ἡμῶς ἀκριβῶς ἔτη, ἦτοι τῇ 1919 ἐξεδηλώθη ἐν Ἑλλάδι μεταρρυθμιστικὸς ὄργανός...

Διὰ τοῦτο ἡ Πολιτεία τῇ 1923 ἐχώρησεν εἰς τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἀφήσασα τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν νὰ τηρήσῃ τὸ Ἰουλιανὸν διὰ τὰς ἐορτὰς τῆς. Πράγματι δὲ ἡ Ἐκκλησία ἐτήρησε τὸ Παλαιὸν ἐπὶ ἐν ἔτος, ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ φαίνεται καθυστερημένη ἀπέναντι τῆς Πολιτείας... προέβη εἰς τὴν μονόπλευρον μεταβολὴν τῇ 1924. Ἡ ἀπλοϊκότης ὅμως τῶν ποιμνίων... ἡ ὁποία ὑφίστατο κατὰ τὸ 1903 δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλείψῃ μετὰ 21 μόνον ἔτη. Μὲ ὅλην δὲ τὴν

συνδρομὴν τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία προκαταβολικῶς ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ὀλοφάνερὸν ὅτι ἡ ἀπλοϊκότης αὕτη θὰ ἐξεδηλοῦτο τοῦλάχιστον δι' ἀποχωρήσεως τμήματος τοῦ Ποιμνίου καὶ φανατικῆς ἐμμονῆς του εἰς τὸ Παλαιόν...

Ὅστις δὲ ἄμα τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἡ Ἐκκλησία ἔκαμεν ἀνηλεῆ καὶ ἀνοικτίρμονα χρῆσιν τῆς βίας ταύτης, πρὸς διάλυσιν πάσης ὁμάδος Χριστιανῶν συγκεντρωμένων εἰς ἰδιωτικὰς φιλικὰς οἰκίας, ἵνα προσευχηθῶσιν ὡς ἅπλοϊ Χριστιανοὶ καὶ ἀνευ οὐδενὸς ἱερέως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὅχι μόνον δὲν ἐμποδίζεται, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖται ἐπαινετὸν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτῶν τῶν ἱερατικῶν παραγόντων, ἀπ' αἰώνων δὲ εἰς πάντα τὰ μέρη, ἰδίως δὲ ἐν Ἑλλάδι, συναθροίσεις εὐσεβῶν ἐν φιλικαῖς αἰκίαις καὶ προσευχαί καὶ ἀγρυπνίαι... ἐνρίσκοντο εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Ὑπῆρξε λοιπὸν σφάλμα ἢ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἡ χρῆσις τῆς Κρατικῆς βίας, ἡ ὁποία ἄρδην ἀντίθετος πρὸς τὰ θεμελιώδη διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὰ ὡμὰ δεδομένα τῆς Ἱστορίας, φέρει πάντοτε τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων Ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὰς Θεσσαλονίκας Κοινότητος ἡμῶν Καβάλας, τὴν 8)21 Φεβρ. 1971 καὶ Δράμας (Ἀγίου Μάρκου) τὴν 15ην Μαρτίου 1971, ἐξήχθησαν τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

ΔΡΑΜΑΣ

Πρόεδρος: Αἰγυστίνος Ἡλιάδης.
Ἀντιπρόεδρος: Νικηφορίδης Ἡλίας.
Γεν. Γραμματεὺς: Χρήστος Μπίτης
Ταμίας: Ἰωάννης Πασανικολαΐδης
Ἐφορος: Χαράλαμπος Τσιγγαζίδης
Μέλη: Γεώργ. Ἰωακειμίδης, Στυλ. Λαζαρίδης

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ

Αἰγερνός Δ. Χατζηγεωργίου, Νικόλαος Ε. Νικολαΐδης, Ἀνδρέας Β. Καλόγριας, Λάζαρος Μαχαίριδης.

ΚΑΒΑΛΑΣ

Πρόεδρος: Γρηγόριος Χ. Κοσμίδης
Ἀντιπρόεδρος: Ἀχιλλεὺς Γ. Θεοδοσίδης
Γεν. Γραμματεὺς: Γεώργιος Α. Νταμπανλῆς
Ταμίας: Θεοδόσιος Γ. Ἰωακειμίδης
Ἐφορος: Ἰσαάκ Θ. αλτσίδης
Σύμβουλοι: Ἰω. Α. Εὐστρατίου, Μάνθος Κ. Κόντης.

ΕΞΕΛΕΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Παρασκευᾶς Μωυσιδῆς, Γεώργιος Γεωργιάδης, Ἀριστείδης Δ. Ζεπεριδῆς.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ

Παναγιώτης Κουτουζίδης, Ἀχιλλεὺς Κ. Δημητριάδης, Χριστόφορος Β. Πάπαρης.
Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν πρόοδον.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀνακοίνωσις

Ἀπαντῶντες εἰς σχετικὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς καὶ ἀνεπιφύκτως, ὅτι οἱ ἡμετέροι Ἐπίσκοποι εἶναι κανονικῶς, ὡς χειροτονηθέντες κανονικῶς, ὑπὸ κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ρώσων Ἀρχιερέων τῆς ἐν διασπορᾷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν εἰς χεῖρας ἡμῶν χειροτονικῶν καὶ λοιπῶν ἐγγράφων, ἀναγνωρισθείσης συνοδικῶς τῆς ἡμετέρας Ἁγίας Ἐκκλησίας ὡς κανονικῆς, Ἀδελφῆς καὶ ὁμοτίμου αὐτῆς.

Ἐπομένως πάντα τὰ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κανονικῶν κληρικῶν τελούμενα Μυστήρια εἶναι ἐγκυρότατα. Ἡ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἀποφῆς εἶναι ἀστήρικτος καὶ ἀδυνατήτος.

Ἡ γενομένη πρότασις περὶ δὴθεν ἐξισιτητέως ἡμῶν, ὑπὸ κληρικῶν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ὡς δὴθεν κανονικῶν, ἀποτελεῖ Δούρειον ἵππον.

Ἀξιούμεν καταχώρησιν ἡμετέρων ἐγκυροτάτων Μυστηρίων εἰς τὰ Ἀρχιερατεῖα τοῦ Κράτους.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁρθόδοξοι ἄχρι θανάτου

Τεκτονικὸν σεισμόν προεκάλεσεν εἰς τὰς εἰδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων ἡ ὑπὸ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Στ' ἀποστολὴ Μνημάτων πρὸς τὸν Οἶκ. Πατριάρχην Ἀθηναγόραν τὴν 8 Φεβρουαρίου ἐ.ε. Τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ἔρχονται νὰ δικαιώσουν τὰς ἀνησυχίας καὶ τὴν ἀγωνίαν ὧν ἐκεῖνον ὅτινες ἀγωνίζονται, ποιοῦν καὶ ἀποθνήσκουν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Πάπας εἰς τὸ Μῆνυμά του δεδαισὶ κατηγορηματικῶς ὅτι «οὐφίσταται ἤδη σχεδὸν πλήρης κοινωνία» μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας του καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπεμνήσμεν γράφει, τὴν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν σεδασιμῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένην ἤδη σχεδὸν πλήρη κοινωνίαν, μ' ὅλον ὅτι μὴ ὅσον ταύτην εἰσέτι τελείαν, προσερχομένην ἐν τούτοις ἐκ τῆς κοινῆς ἡμῶν μετοχῆς ἐν τῇ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ μία τοιαύτη μυστηριακὴ Κοινωνία καὶ δὴ ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν Μυστηρίων καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Παπικοὶ δὲν ἔχουν ἀποκηρύξει τὰς πλάνας καὶ αἰρετικὰς τῶν δοξασίας.

Ὁ Πάπας ὑπομινύσκει εἰς τὸ Μῆνυμά του «τὴν ὑφισταμένην ἤδη σχεδὸν πλήρη κοινωνίαν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ τῶν σεδασιμῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμεθα Ἐκκλησία, ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ, ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Οἱ Ἀπέντιοι δὲν ἀνέχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρι-

στοῦ ὡς παρεκλίναντες τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ μυρίας καινοτομίας καὶ πλάνας ἐπινοήσαντες καὶ ἀποδεχθέντες ὅλως ξένα πρὸς τὰς Διαταγὰς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τοὺς Κανόνας τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων.

Ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» εὐρίσκεται ἐπὶ ποδὸς πολέμου ἔτοιμος νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόρη τὴν ζωὴν του παρὰ νὰ δεχθῇ μίαν τοιαύτην μυστηριακὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Καθολικῶν.

Μόνον ἐὰν οὗτοι μετανοήσουν καὶ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φιλοστόργου Μητρὸς των, τῆς Ἁγίας καὶ ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΥ Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, θὰ δεχθῶμεν αὐτούς.

Ἄλλως τε μόνον μία τοιαύτη ἔνθεσις εἶναι θεάρεστος, σύμφωνα πρὸς τοὺς Ἱ. Ἀποστολικούς καὶ Ἀγιοπατερικούς Κανόνας καὶ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἁγίας Καρδίας τοῦ Θεανθρώπου Σωτήρος «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν».

Πρωτεβουλία ἀξιεπαινος

Ἀξιεπαινος τυγχάνει ἡ πρωτοβουλία τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Περιοδικοῦ «Ὁ Ἅγιος Σίμων ὁ Μυροῦ λύτης».

Ἀπὸ τὴν στήλην τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» συγχαίρομεν αὐτοὺς ὁλοφύχως καὶ εὐχόμεθα τὴν συνέχισιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐγκρίτου φύλλου των, τὸ ὅποσον κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν περιέχει ὕλην οἰκοδομητικὴν καὶ πάνω ὠφέλιμον. Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ, κατευραίνει τὰς ψυχὰς, τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι ἡ δημιουργία πολλῶν ἄρθρων ἀφορώντων τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἡ ἐκδήλωσις ὑπὸ τῶν Ἀγιορειτῶν ἱερῶς ἀγανακτήσεως καὶ θέλου ἰσχύου διὰ τὰ τεκταινόμενα κατὰ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἄλλως τε καθ' ἣν οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες δίδουν τὸ παρὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ εἰς τὸ παρελθὸν δοάκις ἡ Ὁρθοδοξία ἐκινδύνευε, οἱ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐγένοντο Ὁμολογηταί, εὐθαρσεῖς διαγγελεῖς τῆς ἀληθείας καὶ στόματα τοῦ Λόγου φωνῶντα μετὰ παρρησίας ἀκαταγωνίστου τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν κακοδόξων.

Ἀγωνίζεσθε, Ἅγιοι Πατέρες, ἀγωνίζεσθε.

«Οἱ καιροὶ σὺ μενετοί». Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς ἀγῶνας δι' αὐτὴν καὶ νὰ θυσιάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας, ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ.

Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)